

Westminsteri Hitvallás

1. A Szentírásról
2. Isten és a Szentháromság
3. Isten Örökkévaló dekrétumai
4. A teremtés
5. A gondviselésről
6. Az ember elbukása, a bűn és a büntetés
7. Isten szövetsége az emberrel
8. Krisztus a közbenjáró
9. A szabad akarat
10. A hatékony elhívás
11. A megigazulás
12. A fiúvá fogadásról
13. A megszentelődés
14. Az üdvözítő hit
15. Az életre vezető megtérés
16. A jó cselekedetek
17. A szentek állhatatossága
18. A kegyelem és az üdvösség bizonyosságáról
19. Isten törvényéről
20. A keresztyén szabadságról és a lelkiismeret szabadságáról
21. A vallásos istentisztelet és a nyugalom napja
22. Törvényes eskük és fogadalmak
23. A világi hatóságok
24. Házasság és válás
25. Az egyház
26. A szentek közössége
27. A sákramentumok
28. A keresztség
29. Az úrvacsora
30. Az egyházfegyelem
31. Zsinatok és tanácsok
32. Az ember állapota a halál után és a halottak feltámadása
33. Az utolsó ítélet

1. A Szentírásról

1. A természet világossága, a teremtés és gondviselés munkái egyértelműen Isten jóságát, bölcsességét, erejét bizonyítják, amellyel szemben az ember nem talál mentséget. ¹ Ezek

mégsem elegendők Isten akaratának az üdvösségre elégséges ismeretére.² Ezért tetszett Istennek, hogy különböző időben és módon kijelentse magát, kinyilvánítsa akaratát egyházának,³ és ezt követően a kijelentést teljes egészében leírassa. Tette ezt az igazság jobb megőrzése és továbbadása⁴ végett, az egyház biztonságosabb megalapozása és vigasztalása érdekében, a test romlottságával, a Sátán és a világ gonoszságával szemben. Most tehát a Szentírás a legszükségyszerűbb⁵ és legteljesebb módja az isteni akarat közvetítésének, hiszen megszűnt⁶ az a mód, ahogy Isten régen kijelentette akaratát népének.

¹Róm 2:14,15; Róm 1:19,20; Zsolt 19:2-4; Róm 1:32; Róm 2:1; ²1Kor 1:21; 1Kor 2:13,14; ³Zsid 1:1; ⁴Péld 22:19-21; Lk 1:3,4; Róm 15:4; Mt 4:4,7,10; Ézs 8:19,20; ⁵2Tim 3:15; 2Pét 1:19; ⁶Zsid 1:1,2

2. A Szentírásnak, Isten írott Igéjének neve alá tartoznak az Ó- és Újszövetség könyvei, amelyek a következők:

Az Ószövetség:

Mózes I. könyve (Genezis), Mózes II. könyve (Exodus), Mózes III. könyve (Leviticus), Mózes IV. könyve (Numeri), Mózes V. könyve (Deuteronomium), Józsué könyve, Bírák könyve, Ruth könyve, Sámuel I. Könyve, Sámuel II. könyve, Királyok I. Könyve, Királyok II. könyve, Krónika I. Könyve, Krónika II. könyve, Ezdrás könyve, Nehémiás könyve, Eszter könyve, Jób könyve, Zsoltárok könyve, Példabeszédek, Prédikátor könyve, Énekek Éneke, Prédikátor könyve, Ézsaiás próféta könyve, Jeremiás próféta könyve, Jeremiás siralmi, Ezékiel próféta könyve, Dániel próféta könyve, Hóseás próféta könyve, Jóel próféta könyve, Ámos próféta könyve, Abdiás próféta könyve, Jónás próféta könyve, Mikeás próféta könyve, Náhum próféta könyve, Habakuk próféta könyve, Sofóniás próféta könyve, Aggeus próféta könyve, Zakariás próféta könyve, Malakiás próféta könyve

Az Újszövetség:

Máté Evangéliuma, Márk Evangéliuma, Lukács Evangéliuma, János Evangéliuma, Az Apostolok Cselekedetei,

Pál Apostol levelei: a Rómaiakhoz, a Korintusbeliekhez I, a Korintusbeliekhez II, a Galatabeliekhez, az Efézusiakhoz, a Filippiekhez, a Kolossébeliekhez, a Thesszalonikaiakhoz I, a Thesszalonikaiakhoz II, Timóteushoz I, Timóteushoz II, Tituszhoz, Filemonhoz

A Zsidókhoz írt levél, Jakab Apostol Levele, Péter Apostol I. Levele, Péter Apostol II. Levele, János Apostol I. Levele, János Apostol II. Levele, Júdás Apostol Levele, János Apostol Mennyei Jelenésekről szóló könyve

Mindez Isten inspirációja által adatott, hogy a hit és az élet mércéje legyen.⁷

⁷Lk 16:29,31; Ef 2:20; Jel 22:18,19; 2Tim 3:16

3. Az általában apokrifoknak nevezett könyvek, mivel nem Istentől inspiráltak, nem részei a Szentírás kánonának. Ezért nem bírnak autoritással Isten Egyházában, és nem szabad ezeket semmilyen más emberi írásnál⁸ különbekként jóváhagyni vagy használni.

⁸Lk 24:27,44; Róm 3:2; 2Pét 1:21

4. A Szentírást autoritása, mely miatt hinni és engedelmeskedni kell annak, nem függ egyetlen ember vagy egyház bizonyágtételétől sem, hanem egyedül Istentől, a Szentírás szerzőjétől, aki maga az Igazság, s mivel Isten szava,⁹ el kell fogadnunk.

⁹2Pét 1:19,21; 2Tim 3:16; 1Jn 5:9; 1Thessz 2:13;

5. Az egyház bizonyágtétele a Szentírás¹⁰ nagy és tiszteletteljes megbecsülésére indíthat, buzdíthat. Tartalmának mennyei jellege, doktrínáinak hatékonysága, stílusának magasztossága, minden részének egybehangzó volta, egész célja (tudniillik, hogy minden dicsőséget Istennek adjon), az ember egyedüli üdvözülési módjának teljes feltárása, sok más összehasonlíthatatlan kiválósága és teljesen tökéletes volta, mind olyan érvek, melyek bőséges bizonyítékul szolgálnak arra nézve, hogy ez Isten Igéje. Mégis a mi teljes meggyőződésünk és bizonyosságunk a Szentírás tévedhetetlen igazsága és isteni autoritása felől, a Szentlélek belső munkájából származik, amely az Ige által tesz bizonyosságot szíveinkben.¹¹

¹⁰2Tim 3:15; ¹¹1Jn 2:20; Jn 16:13,14; 1Kor 2:10,12; Ézs 59:21;

6. Isten teljes tanácsvégzése az Ő dicsőségére és az ember üdvösségére, hitére és életére vonatkozó rendelkezéseket egyértelműen megfogalmazza a Szentírásban, vagy ez a rendelkezés jó és szükségszerű következtetés által megállapítható a Szentírásból, amelyhez semmilyen időben nem szabad semmit hozzátenni, legyen az a Lélek új kijelentése vagy emberek hagyománya.¹² Ugyanakkor elismerjük, hogy Isten Lelkének belső megvilágosító munkája szükséges az Igében kijelentett¹³ dolgok üdvözítő megértéséhez. Azt is elismerjük, hogy van néhány az istentiszteletet és az egyházkormányzást illető, az emberi tevékenységre és társadalomra vonatkozó körülmény, amelyet az élet és a keresztyén világnézet, és a mindenkor szem előtt tartott¹⁴ Ige alapelvei szerint kell szabályozni.

¹²2Tim 3:15-17; Gal 1:8,9; 2Thessz 2:2; ¹³Jn 6:45; 1Kor 2:9-12; ¹⁴1Kor 11:13,14; 1Kor 14:26,40

7. A Szentírás nem minden rendelkezése világos önmagában, vagy nem egyformán világos mindenkinek.¹⁵ Azonban azok az alapelvek, amelyeket az üdvösség végett szükséges ismerni és megtartani, annyira világosan vannak meghatározva és megmagyarázva a Szentírás valamely helyén, hogy nem csak a tanultak, de a kevésbé képzettek is megérthetik¹⁶ a szokásos módszerek használatával.

¹⁵2Pét 3:16; ¹⁶Zsolt 119:105,130

8. Az Ószövetség héberül (Isten régi népének anyanyelve) és az Újszövetség görögül (a megírás idejében a legismertebb nyelv volt a nemzetek közt) egyenesen Istentől inspirált, és az Ő egyedi

gondoskodása és gondviselése által minden korszakon át tisztán megőriztetek.¹⁷ Autoritással bír, hogy az egyház vallási vitáiban rájuk hivatkozhatson.¹⁸ De mivel ezek az eredeti nyelvek Isten egész népe számára nem érthetők, mivel mindenkinek joga van a Szentírásokhoz, és meg is parancsoltatott, hogy Isten népe olvassa és kutassa¹⁹ azt, Isten félelmében; a Szentírást le kell fordítani minden nemzet saját nyelvére,²⁰ hogy ily módon Isten Igéje lakozzon gazdagon mindegyikben, hogy Őt neki tetsző módon tisztelhessék, és az állhatatosság és a Szentírás bátorítása által reménységük²² lehessen.

¹⁷Mt 5:18; ¹⁸Ézs 8:20; ApCsel 15:15; ¹⁹Jn 5:39; ²⁰1Kor 14:6,9,11-12,24,27-28; ²¹Kol 3:16; ²²Róm 15:4

9. A Szentírás értelmezésének tévedhetetlen mércéje maga a Szentírás. Tehát amikor kérdéses valamely igehely igazi és teljes értelme (mely nem sokféle, hanem egy), ezen értelmet más világosabban²³ beszélő igehely által kell megkeresni és megállapítani.

²³2Pét 1:20,21; ApCsel 15:15,16;

10. A legfelsőbb döntőbíró, aki által a vallásos vitákat tisztázni, a zsinatok döntéseit, az ókori írók véleményeit, az emberek tanításait, személyes kijelentéseket vizsgálni kell, nem lehet más, csak a Szentírás által²⁴ szóló Szent Lélek. Az Ő döntésével kell megelégednünk.

²⁴Mt 22:29,31; Ef 2:20; ApCsel 28:25

Vissza

2. Isten és a Szentháromság

1. Csak egy¹ élő és igaz Isten² van, aki lényében és tökéletességében végtelen.³ Ő a legtisztább lélek,⁴ láthatatlan,⁵ test vagy részek nélkül való,⁶ szenvedélytől,⁷ indulattól mentes. Ő változhatatlan,⁸ határtalan,⁹ örökkévaló¹⁰ és felfoghatatlan.¹¹ Mindenható,¹² a legbölcsebb,¹³ a legszentebb,¹⁴ a legszabadabb¹⁵ és a legteljesebb.¹⁶ Mindent saját akaratának¹⁷ változhatatlan és igazságos tanácsvégzése által az Ő dicsőségére¹⁸ tesz. A legszeretetteljesebb,¹⁹ kegyelmes, irgalmas, hosszútűró, bővölködik jóságában és igazságában, megbocsátja a gonoszságot, törvényszegést és a bűnt,²⁰ megjutalmazza azokat, akik állhatatosan keresik Őt.²¹ Ő a legigazságosabb és ítéleteiben félelmetes,²² gyűlöl minden bűnt,²³ és semmiképpen sem menti fel a vétkest.²⁴

¹5Móz 6:4; 1Kor 8:4-6; ²1Thessz 1:9; Jer 10:10; ³Jób 11:7-9; Jób 26:14; ⁴Jn 4:24; ⁵1Tim 1:17; ⁶5Móz 4:15,16; Jn 4:24; Lk 24:39; ⁷ApCsel 14:11,15; ⁸Jak 1:17; Mal 3:6; ⁹1Kir 8:27; Jer 23:23,24; ¹⁰Zsolt 90:2; 1Tim 1:17; ¹¹Zsolt 145:3; ¹²1Móz 17:1; Jel 4:8; ¹³Róm 16:27; ¹⁴Ézs 6:3; Jel 4:8; ¹⁵Zsolt 115:3; ¹⁶2Móz 3:14; ¹⁷Ef 1:11; ¹⁸Péld 16:4; Róm 11:36; ¹⁹1Jn 4:8-16; ²⁰2Móz 34:6,7; ²¹Zsid 11:6; ²²Neh 9:32,33; ²³Zsolt 5:6,7; ²⁴Náh 1:2,3; 2Móz 34:7

2. Isten bír önmagában és önmagától a teljes étellel,²⁵ dicsőséggel,²⁶ jósággal²⁷ és boldogsággal.²⁸ Ő egyedül önmagában és önmagának teljesen elégséges, nem szorul rá egyetlen

által alkotott teremtményre²⁹ sem, nem nyer semmilyen dicsőséget ezektől,³⁰ hanem inkább megmutatja saját dicsőségét bennük, általuk, értük és rajtuk keresztül. Ő egyedül minden létező forrása, akitől, aki által, akire nézve vannak mindenek.³¹ Neki abszolút szuverén joga van a létezők fölött, hogy azt tegyen általuk, értük vagy rájuk nézve, ami neki tetszik.³² Előtte mindenek nyitottak és nyilvánvalóak,³³ az Ő tudása végtelen, tévedhetetlen és teremtményeitől független;³⁴ így számára semmi sem véletlen vagy bizonytalan.³⁵ Tanácsvégzéseiben, minden munkájában és parancsolatában a legszentebb.³⁶ Őt illeti az angyalok, emberek és minden más teremtmény által adott olyan tisztelet, szolgálat és engedelmesség, amelyet ő megkövetel.³⁷

²⁵Jn 5:26; ²⁶ApCsel 7:2; ²⁷Zsolt 119:68; ²⁸1Tim 6:15; Róm 9:5; ²⁹ApCsel 17:24,25; ³⁰Jób 22:2,3; ³¹Róm 11:36; ³²Jel 4:11; 1Tim 6:15; Dán 4:22,32; ³³Zsid 4:13; ³⁴Róm 11:33,34; Zsolt 147:5; ³⁵ApCsel 15:18; Ez 11:5; ³⁶Zsolt 145:17; Róm 7:12; ³⁷Jel 5:12-14

3. Az Istenség egységében három egy lényegű, erejű, és örökkévalóságú személy van: az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szent Lélek Isten.³⁸ Az Atya senkitől sem nemzetett és senkitől sem származik, a Fiú örökkévaló módon az Atyától nemzetett,³⁹ a Szent Lélek örökkévaló módon az Atyától és a Fiútól származik.⁴⁰

³⁸1Ján 5:7; Mt 3:16,17; Mt 28:19; 2Kor 13:13; ³⁹Jn 1:14,18; ⁴⁰Jn 15:26; Gal 4:6

Vissza

3. Isten örökkévaló dekrétumai

1. Isten az örökkévalóságból, akaratának legbölcsebb és legszentebb tanácsvégzése által szabadon és változhatatlan módon elrendelt mindent, ami lesz.¹ Mindent elrendelt, de nem szerzője a bűnnek,² nem is kényszeríti a teremtményeit, hogy azok akaratuk ellenére cselekedjenek, és a másodlagos okok szabad voltát sem veszi el, hanem megerősíti.³

¹Ef 1:11; Róm 11:33; Zsid 6:17; Róm 9:15,18; ²Jak 1:13,17; 1Jn 1:5; ³ApCsel 2:23; Mt 17:12; ApCsel 4:27,28; Jn 19:11; Péld 16:33

2. Habár Isten tudja mindazt, ami az összes elképzelhető feltétel mellett bekövetkezhetne,⁴ semmit sem azért rendelt el, mert látta azt vagy annak következményeit az adott feltételek mellett a jövőben.⁵

⁴ApCsel 15:18; 1Sám 23:11,12; Mt 11:21-23; ⁵Róm 9:11,13,16,18;

3. Isten dekrétuma által, az Ő dicsőségének megmutatása végett egyes emberek és angyalok⁶ az örök életre predestináltak, mások pedig az örökkévaló halálra rendeltettek.⁷

⁶1Tim 5:21; Mt 25:41; ⁷Róm 9:22,23; Ef 1:5,6; Péld 16:4

4. Az ekképpen predestinált és elrendelt angyalok és emberek, különösképpen és változhatatlan módon vannak erre szánva, és számuk oly bizonyos és meghatározott, hogy az se nem növelhető, se nem csökkenthető.⁸

⁸2Tim 2:19; Jn 13:18

5. Isten azokat az embereket, akiket az életre predestinált, mielőtt a világ alapjai lehelyeztetek, az Ő örökkévaló és változhatatlan célja, titkos tanácsvégzése és jótetszése szerint, Krisztusban az örökkévaló dicsőségére választotta.⁹ Őket az Ő ingyen kegyelméből és szeretetéből választotta ki, nem azért mert hitet, jócselekedeteket, kitartást vagy bármi mást látott előre teremtményeiben mint feltételt vagy okot,¹⁰ mely Őt arra indította volna, hogy ezt megtegye. Mindezt dicsőséges kegyelmének dicséretére¹¹ tette.

⁹Ef 1:4,9,11; Róm 8:30; 2Tim 1:9; 1Thessz 5:9; ¹⁰Róm 9:11,13,16; Ef 1:4,9; ¹¹Ef 1:6,12

6. Amint Isten választottait a dicsőségre rendelte, úgy - az ő örökkévaló és akaratának leghatalmasabb terve által - elrendelte az eszközöket is e célra.¹² Ezért az ő választottait, akik mindnyájan elbuktak Ádámban, megváltotta Krisztus által,¹³ és hatékony módon elhívta őket a Krisztusba vetett hitre az Ő Lelkének megfelelő időben történő munkája által. Őket megigazította, fiakká fogadta, megszentelte¹⁴ és ereje által megtartotta hit által az üdvösségre.¹⁵ Senki más nincs Krisztus által megváltva, hatékony módon elhívva, megigazítva, fiúvá fogadva, megszentelve és üdvözítve, hanem csak a választottak.¹⁶

¹²1Pét 1:2; Ef 1:4,5; Ef 2:10; 2Thessz 2:13; ¹³1Thessz 5:9,10; Tit 2:14; ¹⁴Róm 8:30; Ef 1:5; 2Thessz 2:13; ¹⁵1Pét 1:5; ¹⁶Jn 17:9; Róm 8:28; Jn 6:64,65; Jn 10:26; Jn 8:47; 1Jn 2:19

7. Az emberiség többi részét Isten az Ő tetszése és akaratának kifürkészhetetlen tanácsvégzése szerint - amely által kiterjeszti vagy visszavonja kegyelmét úgy, ahogy neki kedves az ő szuverén hatalmának dicsősége végett, az ő teremtményei felett -, elhagyta, gyalázatra és haragra rendelte őket bűneik miatt, az Ő dicsőséges igazságának magasztalására.¹⁷

¹⁷Mt 11:25,26; Róm 9:17,18,21,22; 2Tim 2:19,20; Júd 4; 1Pét 2:8

8. A predestináció e nagy titkának doktrínáját különös figyelemmel és óvatossággal kell kezelni,¹⁸ hogy az emberek (akik hatékony elhívásuk bizonyossága által felismerik és engedelmeskednek Isten Igéjében kijelentett akaratának) biztosítva legyenek örökkévaló választottságukról.¹⁹ Így e tanítás adjon okot az Isten dicséretére, tiszteletére és csodálatára²⁰ valamint alázatra, fegyelemre és bőséges vigasztalásra azok számára, akik őszintén engedelmeskednek az evangéliumnak.²¹

¹⁸Róm 9:20; Róm 11:33; 5Móz 29:29; ¹⁹2Pét 1:10; ²⁰Ef 1:6; Róm 11:33; ²¹Róm 11:5,6,20; 2Pét 1:10; Róm 8:33; Lk 10:20

Vissza

4. A teremtés

1. Tetszett az Atya, Fiú, Szent Lélek Istennek¹ örökkévaló hatalma, bölcsessége és jósága kinyilvánítása végett,² hogy kezdetben a világot láthatókkal és láthatatlanokkal együtt megteremtse, a semmiből megalkossa hat nap alatt. Mindez pedig nagyon jó volt.³

¹Zsid 1:2; Jn 1:2,3; Jób 26:13; Jób 33:4; ²Róm 1:20; Jer 10:12; Zsolt 104:24; Zsolt 33:5,6; ³Zsid 11:3; Kol 1:16; ApCsel 17:24

2. Miután Isten minden más teremtményt megalkotott, megteremtette az embert férfiúvá és nővé,⁴ a saját képére,⁵ racionális és halhatatlan lélekkel,⁶ ismerettel, igazságossággal és igazi szentséggel felruházva. Szívükben be volt írva Isten törvénye,⁷ és erejük volt azt betölteni.⁸ Megadatott azonban, a törvényszegés lehetősége is, mely akaratuk szabadságára bízott, és amely a változásnak volt kitéve.⁹ E szívükbe íratott törvényhez kaptak még egy parancsot: azt hogy ne egyenek a jó és gonosz tudásának fájáról.¹⁰ Ameddig engedelmeskedtek a parancsnak, boldogok voltak az Istennel való közösségükben és uralkodtak a teremtmények fölött.¹¹

⁴1Móz 1:27; ⁵1Móz 1:26; Kol 3:10; Ef 4:24; ⁶1Móz 2:7; Préd 12:9; Lk 23:43; Mt 10:28; ⁷Róm 2:14,15; ⁸Préd 7:29; ⁹1Móz 3:6; Préd 7:29; ¹⁰1Móz 2:17; 1Móz 3:8-11,23; ¹¹1Móz 1:26,28

Vissza

5. A gondviselésről

1. Isten - minden dolgok nagy alkotója - minden teremtményt, cselekvést, dolgot a legnagyobbtól a legkisebbig¹fenntart,² irányít, elrendel és kormányoz.³ E legbölcsebb és legszentebb gondviselését⁴ az ő tévedhetetlen eleve ismerése,⁵ akaratának szabad és változhatatlan tanácsvégzése alapján⁶ gyakorolja bölcsessége, hatalma, igazsága, jósága, és irgalma dicsőségének magasztalására.⁷

¹Mt 10:29-31; ²Zsid 1:3; ³Dán 4:31,32; Zsolt 135:6; ApCsel 17:25,26,28; ⁴Péld 15:3; Zsolt 104:24; Zsolt 145:17;⁵ApCsel 15:18; Zsolt 94:8-11; ⁶Ef 1:11; ⁷Ézs 63:14; Ef 3:10; Róm 9:17; 1Móz 45:7

2. Habár - Istennek, mint Első Oknak, eleveismerésére és dekrétumaira való tekintettel - minden változhatatlanul és tévedhetetlenül⁸ beteljesedik, mégis ugyanezen gondviselés által, a másodrendű okok természete szerint elrendeli, hogy mindezek szükségszerűen, szabadon vagy véletlenszerűen bekövetkezzenek.⁹

⁸ApCsel 2:23; ⁹1Móz 8:22; Jer 31:35; 2Móz 21:13; 5Móz 19:5; 1Kir 22:28,34; Ézs 10:6,7

3. Közöséges gondviselésében Isten eszközöket használ,¹⁰ habár Ő szabad arra, hogy ezek nélkül,¹¹ fölötte¹² vagy ellenük cselekedjen,¹³ ha neki ez úgy kedves.

¹⁰ApCsel 27:31,44; Ézs 55:10,11; ¹¹Hós 1:7; Mt 4:4; Jób 34:10; ¹²Róm 4:19-21; ¹³2Kir 6:6; Dán 3:27

4. Isten mindenható ereje, kifürkészhetetlen bölcsessége és végtelen jósága gondviselésében olyan teljes mértékben nyilvánul meg, hogy még az első bűnesetre, valamint az angyalok és emberek minden más bűnére kiterjed.¹⁴ Nem csak egyszerű megengedés által,¹⁵ hanem egy olyan megengedés által, amelyhez kapcsolódik a legbölcsebb és leghatalmasabb korlátozása,¹⁶ és az ily módon való igazgatása és kormányzása a különböző korokban, az ő szent céljai érdekében.¹⁷ Így a bűnösség egyedül a teremtménytől származik és nem Istentől, aki a legszentebb és legigazságosabb lévén, sem szerzője, sem jóváhagyója nem lehet a bűnnek.¹⁸

¹⁴Róm 11:32-34; 1Krón 21:1; 1Kir 22:22,23; 1Krón 10:4,13,14; 2Sám 16:10; ApCsel 2:23; ¹⁵ApCsel 14:16; ¹⁶Zsolt 76:11; 2Kir 19:28; ¹⁷1Móz 50:20; Ézs 10:6,7,12; ¹⁸Jak 1:13,14,17; 1Jn 2:16; Zsolt 50:21

5. A legbölcsebb, legigazságosabb és legirgalmasabb Isten gyakran hagyja az Ő gyermekeit egy időre sokféle kísértésben, szívük romlottságában. Teszi ezt azért, hogy megfedje őket a múltbeli bűneikért, hogy megalázza, és érzékennyé tegye őket romlottságuk teljes teljessége és szívük csalárdsága iránt,¹⁹ hogy közvetlenebb, állandóbb, iránta való bizalomra serkentsen őket, hogy minden jövőbeli vétkezés lehetőségével szemben figyelmesebbek legyenek, és hogy jogos és szent célját betöltse.²⁰

¹⁹2Krón 32:25,26,31; 2Sám 24:1; ²⁰2Kor 12:7-9; Zsolt 73; Zsolt 77:2,11,13; Mk 14:66-72; Jn 21:15-17

6. Egyes gonosz és istentelen emberek Isten, mint igazságos bírót megvakít és megkeményít múltbeli bűneikért,²¹ és nemcsak visszatartja tőlük kegyelmét, amely által értelmük megvilágosodhatna, és szívük érzékeny válhatna,²² hanem néha elveszi ajándékaikat, melyekkel rendelkeznek,²³ és kiteszi őket olyan eseményeknek, amelyeket romlott természetük felhasznál a vétkezésre.²⁴ Továbbá átadja őket saját vágyaiknak, a világ kísértéseinek és a Sátán hatalmának,²⁵ mely által ők még jobban megkeményítik magukat, még olyan eszközök által is, melyeket Isten mások meglágyítására használ.²⁶

²¹Róm 1:24,26,28; Róm 11:7,8; ²²5Móz 29:4; ²³Mt 13:12; Mt 25:29; ²⁴5Móz 2:30; 2Kir 8:12,13; ²⁵Zsolt 81:12,13; 2Thessz 2:10-12; ²⁶2Móz 7:3; 2Móz 8:15,31; 2Kor 2:15,16; Ézs 8:14; 1Pét 2:7,8; Ézs 6:9,10; ApCsel 28:26,27

7. Ahogy Isten gondviselése minden teremtményre kiterjed, úgy különleges módon gondoskodik egyházáról, és minden dolgot javára fordít.²⁷

²⁷1Tim 4:10; Ámós 9:8,9; Róm 8:28; Ézs 43:3-5,14

Vissza

6. Az ember elbukása, a bűn és büntetése

1. Első szüleink a Sátán ravaszsága és kísértése által megcsalattak és vétkeztek, mivel ettek a tiltott gyümölcsből.¹ Isten bölcs és szent tanácsvezése szerint megengedte, hogy vétkezzenek, mert az volt a célja, hogy ezáltal önmagát dicsőítse meg.²

¹1Móz 3:13; ²Kor 11:3; ²Róm 11:32

2. E bűn által kiestek eredendő igazságos voltukból, Istennel való közösségükből,³ és így meghaltak bűneikben;⁴ lelkük és testük minden részében és képességében teljes mértékben beszennyeződtek.⁵

³1Móz 3:6-8; Préd 7:29; Róm 3:23; ⁴1Móz 2:17; Ef 2:1; ⁵Tit 1:15; 1Móz 6:5; Jer 17:9; Róm 3:10-18

3. Mivel ők jelentették az emberiség gyökerét, e bűn vétke átadatott (imputáció által),⁶ és ugyanaz a bűn által való halál és megromlott természet adatott az összes természetes úton tőlük származó utódjuknak.⁷

⁶1Móz 1:27,28; 1Móz 2:16,17; ApCsel 17:26; Róm 5:12,15-19; 1Kor 15:21,22,45,49; ⁷Zsolt 51:7; 1Móz 5:3; Jób 14:4; Jób 15:14

4. Abból az eredendő romlottságból származik minden jelenlegi törvényszegésünk,⁸ amely által a jó ellen lázadók,⁹ arra képtelenek, és azt cselekedni nem vagyunk hajlandók, a gonoszra pedig teljes mértékben hajlamosak vagyunk.¹⁰

⁸Jak 1:14,15; Ef 2:2,3; Mt 15:19; ⁹Róm 5:6; Róm 8:7; Róm 7:18; Kol 1:21; ¹⁰1Móz 6:5; 1Móz 8:21; Róm 3:10-12;

5. Az emberi természet romlottsága az újjászületettek életében is megmarad.¹¹ Bár ez a természet megbocsáttatott és halálra adatott Krisztus által, annak romlottsága és minden megnyilvánulása, mégis bűn.¹²

¹¹1Jn 1:8,10; Róm 7:14,17,18,23; Jak 3:2; Péld 20:9; Préd 7:20; ¹²Róm 7:5-8,25; Gal 5:17

6. Minden bűn - az eredendő és a jelenlegi is - Isten igazságos törvényének áthágása és ellene való fordulás.¹³ Minden bűn (természete szerint) vétkessé teszi a bűnöst,¹⁴ s ezért Isten szent haragja¹⁵ és a törvény átka alá vettetik.¹⁶ Tehát a bűnös áldozata a halálnak,¹⁷ annak minden lelki,¹⁸ ideiglenes¹⁹ és örökkévaló²⁰ nyomorúságával.

¹³1Jn 3:4; ¹⁴Róm 2:15; Róm 3:9,19; ¹⁵Ef 2:3; ¹⁶Gal 3:10; ¹⁷Róm 6:23; ¹⁸Ef 4:18; ¹⁹Róm 8:20; JSir 3:39; ²⁰Mt 25:41; 2Thessz 1:9

Vissza

7. Isten szövetsége az emberrel

1. A racionális teremtmények felelősek azért, hogy Istennek, mint Teremtőjüknek engedelmeskedjenek. De Isten és az ő teremtményei között oly nagy a távolság, hogy Isten önkéntes leereszkedésre van szükség (amelyet a szövetség formájában fejez ki), hogy a teremtmények az Istenben való örömet áldásként vagy jutalomként tapasztalhassák meg.¹

¹Ézs 40:13-17; Jób 9:32,33; Zsolt 113:5,6; Zsolt 100:2,3; Jób 22:2,3; Jób 35:7,8; Lk 17:10; ApCsel17:24,25

2. Az első szövetség, amelyet Isten az emberrel kötött, egy cselekedeti szövetség volt.² Ez által Ádámnak és őbenne az ő utódainak³ a tökéletes engedelmesség feltétele mellett Isten az életet ígérte.⁴

²Gal 3:12; ³Róm 10:5; Róm 5:12-20; ⁴1Móz 2:17; Gal 3:10

3. Az ember bukása által képtelenné tette magát, hogy a szövetség által életet nyerjen, ezért úgy volt kedves az Úrnak, hogy egy második szövetséget kössön,⁵ amelyet általában kegyelmi szövetségnek neveznek. Isten ebben szabadon ajánl életet és üdvösséget Jézus Krisztus által a bűnösöknek, öbelé vetett hitet követelve, hogy üdvözülhessenek;⁶ és a Szent Lelket ígéri az örök életre rendeltéknek, hogy hajlandóvá és képesekké tegye őket a hitre.⁷

⁵Gal 3:21; Róm 8:3; Róm 3:20,21; 1Móz 3:15; Ézs 42:6; ⁶Mk 16:15,16; Jn 3:16; Róm 10:6-9; Gal3:11; ⁷Ez 36:26,27; Jn 6:44,45

4. Ez a kegyelmi szövetség általában valakinek akarata vagy testamentumaként mutatattik be a Szentírásban, Jézus Krisztusnak, mint végrendelkezőnek a halálára és a mindeneket magába foglaló örökkévaló üdvösségre utalva.⁸

⁸Zsid 9:15-17; Zsid 7:22; Lk 22:20; 1Kor 11:25

5. A törvény ideje alatt e szövetséget másként alkalmazták, mint később az evangélium ideje alatt.⁹ A törvény alatt ígéreteket, próféciákat, áldozatokat, körülmetélkedést, páskabarányt és más jelképeket alkalmaztak a zsidóknak adott rendeletek szerint, amelyek mind az eljövendő Krisztus árnyékai voltak.¹⁰ Ezek abban az időben a Lélek munkája által elegendőek és hatékonyak voltak, hogy a választottaknak a megígért Messiásba¹¹ vetett hitet megtanítsák és megszilárdítsák, aki által ők bűneik teljes bocsánatát és az örökkévaló üdvösséget nyerték. A szövetség ezen időszakát nevezik Ótestamentumnak.¹²

⁹2Kor 3:6-9; ¹⁰Zsid 8:9,10; Róm 4:11; Kol 2:11,12; 1Kor 5:7; ¹¹1Kor 10:1-4; Zsid 11:13; Jn 8:56; ¹²Gal 3:7-9,14

6. Az evangélium alatt Krisztus (a valóság)¹³ kijelentetett; a szövetség alkalmazásának eszközei pedig az Ige prédikálása, a keresztség és az Úrvacsora sákramentumának kiszolgáltatása.¹⁴ Bár kevesebb ilyen eszköz van, és ezek egyszerűebbek, kevésbé látványosak, általuk a szövetség

mégis teljesebben, világosabban és hatékonyabban¹⁵ tárul minden nemzet (zsidók és görögök¹⁶) elé. Ezt nevezzük Újszövetségnek.¹⁷ Nincs két, lényegét tekintve különböző kegyelmi szövetség, hanem csak egy, amely különböző korszakokban alkalmaztatott.¹⁸

¹³Kol 2:17; ¹⁴Mt 28:19,20; ¹Kor 11:23-25; ¹⁵Zsid 12:22-27; Jer 31:33,34; ¹⁶Mt 28:19; Ef 2:15-19; ¹⁷Lk 22:20; ¹⁸Gal 3:14,16; ApCsel 15:11; Róm 3:21-23,30; Zsolt 32:1; Róm 4:3,6,16,17,23,24; Zsid 13:8

Vissza

8. Krisztus a közbenjáró

1. Úgy volt kedves Isten előtt, hogy örökkévaló terve szerint kiválassza és elrendelje az ő egyszülött Fiát, az Úr Jézust, hogy közbenjáró legyen Isten és ember között.¹ Mint közbenjáró, ő a próféta,² pap³ és király,⁴ az egyház feje és megváltója,⁵ mindenek örököse⁶ és a világ ítélőbírója.⁷ Isten az örökkévalóságtól fogva egy népet adott neki, hogy általa időben megváltott, elhívott, megigazított, megszentelt és megdicsőített⁸ magva⁹ legyen.

¹Ézs 42:1; ¹Pét 1:19,20; ¹Jn 3:16; ¹Tim 2:5; ²ApCsel 3:22; ³Zsid 5:5,6; ⁴Zsolt 2:6; Lk 1:33; ⁵Ef 5:23; ⁶Zsid 1:2; ⁷ApCsel 17:31; ⁸1Tim 2:6; Ézs 55:4,5; ¹Kor 1:30; ⁹Jn 17:6; Zsolt 22:31; Ézs 53:10

2. Isten Fia a Szentháromság második személye, aki igazi, valós és örökkévaló módon Isten, az Atyával egylényegű és egyenlő, aki amikor az idők teljessége eljött, magára vette az emberi természetet,¹⁰ minden lényeges tulajdonságával és közönséges gyarlóságával együtt, de bűn nélkül.¹¹ A Szent Lélek ereje által, Szűz Mária méhében, az ő lényéből fogantatott.¹² Ily módon két teljes, az isteni és az emberi természet, tökéletes, különálló és szétválaszthatatlan módon kapcsolódott össze Jézus személyében anélkül, hogy megváltozott, keveredett vagy összeolvadt volna.¹³ Ez a személy igaz Isten és igaz ember, mégis az egy Krisztus, az egyetlen közbenjáró Isten és ember között.¹⁴

¹⁰Jn 1:1,14; ¹Jn 5:20; Fil 2:6; Gal 4:4; ¹¹Zsid 2:14,16,17; Zsid 4:15; ¹²Lk 1:27,31,35; Gal 4:4; ¹³Lk 1:35; Kol 2:9; Róm 9:5; ¹Pét 3:18; ¹Tim 3:16; ¹⁴Róm 1:3,4; ¹Tim 2:5

3. Az ő emberi természetében, mely egyesült az istenivel, az Úr Jézus felettébb megszenteltetett és felkenetett a Szent Lélek által,¹⁵ és bírt a bölcsesség és ismeret teljességével.¹⁶ Tetszett az Atyának, hogy Krisztusban lakozzon a teljesség,¹⁷ és ilyen módon - szentként, hibátlanként, tisztaként, kegyelemmel és igazsággal telve¹⁸- teljes mértékben betöltse a közbenjáró és a kezes tisztségét.¹⁹ Nem ő ragadta magához e tisztséget, hanem az Atya hívta el erre,²⁰ aki minden hatalmat és ítéletet neki adott és megparancsolta, hogy mindezt teljesítse.²¹

¹⁵Zsolt 54:8; ¹Jn 3:34; ¹⁶Kol 2:3; ¹⁷Kol 1:19; ¹⁸Zsid 7:26; ¹Jn 1:14; ¹⁹ApCsel 10:38; Zsid 12:24; Zsid 7:22; ²⁰Zsid 5:4,5; ²¹Jn 5:22,27; Mt 28:18; ApCsel 2:36

4. E tisztséget az Úr Jézus a legszívesebben vállalta,²² és annak érdekében, hogy kötelességeinek eleget tegyen, a törvény alatt született²³ és tökéletesen betöltötte azt.²⁴ A

legszörnyűbb kínokat viselte el lelkében²⁵ és a legfájdalmasabb szenvedést testében,²⁶ megfeszítették, meghalt²⁷ és eltemették. A halál hatalma alatt maradt, de teste nem látott romlást,²⁸ és a harmadik napon feltámadt a halálból²⁹ ugyanabban a testben, amelyben szenvedett.³⁰ Ebben ment fel a mennybe, ahol az Atyának jobb keze felől ül,³¹ közbenjár érettünk,³² és vissza fog térni megítélni embereket és angyalokat a korszak végén.³³

²²Zsolt 40:8,9; Zsid 10:5-10; Jn 10:18; Fil 2:8; ²³Gal 4:4; ²⁴Mt 3:15; Mt 5:17; ²⁵Mt 26:37,38; Lk 22:44; Mt 27:46; ²⁶Mt 26. és Mt 27.; ²⁷Fil 2:8; ²⁸ApCsel 2:23,24,27; ApCsel 13:37; Róm 6:9; ²⁹1Kor 15:3-5; ³⁰Jn 20:25,27; ³¹Mk 16:19; ³²Róm 8:34; Zsid 9:24; Zsid 7:25; ³³Róm 14:9,10; ApCsel 1:11; ApCsel 10:42; Mt 13:40-42; Júd 6; 2Pét 2:4

5. Az Úr Jézus az ő egyszeri, tökéletes engedelmisségével, önmaga feláldozásával, az Örökkévaló Lélek által felajánlotta magát Istennek. Ezzel teljes mértékben eleget tett az Atya igazságának,³⁴ és azok számára, akiket az Atya neki adott, megszerezte nemcsak az engesztelést, hanem a mennyek országának örökkévaló örökségét is.³⁵

³⁴Róm 5:19; Zsid 9:14,16; Zsid 10:14; Ef 5:2; Róm 3:25,26; ³⁵Dán 9:24,26; Kol 1:19,20; Ef 1:11,14; Jn 17:2; Zsid 9:12,15

6. Bár a megváltás tényleges munkáját csak azután végezte el Krisztus, miután testé lett, annak ereje, hatékonysága és jótéteménye már a világ kezdetétől fogva alkalmaztatott a választottakra folyamatosan, minden korban, a világ kezdetétől fogva, az ígéretekben, jelképekben, áldozatokban, amelyek által Krisztus kijelentetett és megmutatott az asszonynak azon magvaként, aki majd szétzúzza a kígyó fejét, s a Bárány legyen, aki a világ kezdetétől megöletett. Ő tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.³⁶

³⁶Gal 4:4,5; 1Móz 3:15; Jel 13:8; Zsid 13:8

7. Közbenjárói munkájában, Krisztus mindkét természete szerint cselekszik. A természetek mindegyike azt teszi, ami neki megfelelő,³⁷ mégis a személyének egysége miatt az, ami megfelel egyik természetének, a Szentírásban néha a másik természet által meghatározott személynek tulajdonítatik.³⁸

³⁷Zsid 9:14; 1Pét 3:18; ³⁸ApCsel 20:28; Jn 3:13; 1Jn 3:16

8. Akiknek megváltást szerzett, azoknak ezt bizonyos és hatékony módon közli és alkalmazza.³⁹ Közbenjár érettük,⁴⁰ és kijelenti Igéjében és Igéje által az üdvösség titkait.⁴¹ Meggyőzi őket Lelke által hatékony módon, hogy higgyenek és engedelmeskedjenek, Igéje és Lelke által irányítja⁴² szíveiket. Mindenható ereje és bölcsessége által legyőzi minden ellenségüket oly módon, ahogyan az az Ő csodálatos és kikutathatatlan tanácsvégzésének a legmegfelelőbb.⁴³

³⁹Jn 6:37,39; Jn 10:15,16; ⁴⁰1Jn 2:1,2; Róm 8:34; ⁴¹Jn 15:13,15; Ef 1:7-10; Jn 17:6; ⁴²Jn 14:16; Zsid 12:2; 2Kor 4:13; Róm 8:9,14; Róm 15:18,19; Jn 17:17; ⁴³Zsolt 110:1; 1Kor 15:25,26; Mal 4:2,3; Kol 2:15

Vissza

9. A szabad akarat

1. Isten felruházta az ember akaratát természetes szabadsággal, amelyet sem kényszer, sem semmilyen szükségszerűség nem rendelhet jóra vagy gonoszra.¹

¹Mt 17:12; Jak 1:14; 5Móz 30:19

2. Az ember ártatlansága állapotában szabadsággal bírt, és képes volt akarni és cselekedni azt, ami jó és Istennek tetsző,² de nem változhatatlanul, hisz ezen állapotból ki is eshetett.³

²Préd 7:29; 1Móz 1:16; ³1Móz 2:16,17; 1Móz 3:6

3. Az ember, a bűnbeesés miatt teljes mértékben elvesztette minden képességét, amely által az üdvösséges lelki jót választhatta.⁴ Ezért egy újjá nem született ember, mivel e jót ellenzi,⁵ és halott a bűnben,⁶ képtelen saját erejéből önmagát megtéríteni vagy akár felkészíteni magát a megtérésre.⁷

⁴Róm 5:6; Róm 8:7; Jn 15:5; ⁵Róm 3:10,12; ⁶Ef 2:1,5; Kol 2:13; ⁷Jn 6:44,65; Ef 2:2-5; 1Kor 2:14; Tit 3:3-5

4. Amikor Isten megtérít egy bűnöst, és a kegyelem állapotába vonja, akkor megszabadítja őt a bűnből eredő természetes megkötöttségből,⁸ és kegyelme által képessé teszi őt, hogy szabadon akarja és tegye azt, ami lelkileg jó.⁹ A megmaradó romlottsága miatt ő mégsem tökéletesen és egyedül csak a jót akarja, hanem azt is, ami gonosz.¹⁰

⁸Kol 1:13; Jn 8:34,36; ⁹Fil 2:13; Róm 6:18,22; ¹⁰Gal 5:17; Róm 7:15,18,19,21,23

5. Az ember akarata csak a dicsőség állapotában lesz tökéletes és változhatatlanul szabad a jó a cselekvésére.¹¹

¹¹Ef 4:13; Zsid 12:23; 1Jn 3:2; Júd 24

Vissza

10. A hatékony elhívás

1. Mindazokat, és csak azokat, akiket Isten eleve elrendelt az életre, neki úgy volt kedves, hogy az ő általa kijelölt és elfogadható időpontban elhívja¹ Igéje és Lelke által² a bűn és a halál állapotából - melyben természet szerint vannak - a Jézus Krisztus által való kegyelemre és üdvösségre.³ Isten

az elhívásban lelkileg és üdvösséges módon megvilágítja elméjüket, hogy megérthessék az ő dolgait.⁴ Elveszi tőlük a köszívet, és hússzívet ad nekik,⁵ megújítja akarataikat, mindenható hatalma által a jó felé fordítja őket,⁶ és hatékony módon Jézus Krisztushoz vezetni őket.⁷ Teszi ezt olyan módon, hogy ők Isten kegyelme által akarják őt,⁸ és szabadon jönnek Hozzá.

¹Róm 8:30; Róm 11:7; Ef 1:10,11; ²Thessz 2:13,14; 2Kor 3:3,6; ³Róm 8:2; Ef 2:1-5; 2Tim 1:9,10; ⁴ApCsel 26:18; 1Kor 2:10,12; Ef 1:17,18; ⁵Ez 36:26; ⁶Ez 11:19; Fil 2:13; 5Móz 30:6; Ez 36:27; ⁷Ef 1:19; Jn 6:44,45; ⁸Én 1:4; Zsolt 110:3; Jn 6:37; Róm 6:16-18

2. E hatékony elhívás Isten szabad és különleges kegyelméből származik egyedül, és nem olyan dologból, amelyet Isten előre látott az emberben,⁹ ugyanis az ember teljes mértékben passzív mindaddig, amíg a Szent Lélektől megelevenítve és megújítva,¹⁰ általa képessé nem lesz az elhívásra válaszolni, és az ebben felajánlott és adott kegyelmet elfogadni.¹¹

⁹2Tim 1:9; Tit 3:4,5; Ef 2:4,5,8,9; Róm 9:11; ¹⁰1Kor 2:14; Róm 8:7; Ef 2:5; ¹¹Jn 6:37; Ez 36:27; Jn 5:25

3. A csecsemő korukban meghalt, kiválasztott kisdedek, Krisztusban a Lélek által újjászületnek és üdvözülnek,¹² hisz a Lélek ott, akkor és úgy végzi munkáját, ahogy neki kedves.¹³ Ugyanez a helyzet azokkal a választottakkal is, akiket lehetetlen az Ige hirdetése által külső módon elhívni.¹⁴

¹²Lk 18:15,16; ApCsel 2:38,39; Jn 3:3,5; 1Jn 5:12; Róm 8:9; ¹³Jn 3:8; ¹⁴1Jn 5:12; ApCsel 4:12

4. A nem választott személyek is elhívhatók az Ige hirdetése által,¹⁵ és a Lélek általános munkáját is megtapasztalják,¹⁶ mégsem jönnek ténylegesen Krisztushoz, és ezért nem üdvözülhetnek.¹⁷ Természetesen azok sem üdvözülhetnek, akik nem is vallják magukat keresztyéneknek. Még akkor sem, ha figyelmesen rendezik életüket a természet világossága és valamely általuk gyakorolt vallás törvényei szerint.¹⁸ Azt feltételezni és gondolni, hogy ők másféleképpen üdvözülhetnek, nagyon veszélyes és elvetendő.¹⁹

¹⁵Mt 22:14; ¹⁶Mt 7:22; Mt 13:20,21; Zsid 6:4,5; ¹⁷Jn 6:64-66; Jn 8:24; ¹⁸ApCsel 4:12; Jn 14:6; Ef 2:12; Jn 4:22; Jn 17:3; ¹⁹1Jn 2:9-11; 1Kor 16:22; Gal 1:6-8

Vissza

11. A megigazulás

1. Akiket Isten hatékony módon elhív, azokat meg is igazítja,¹ nem az igazságosság beléjük plántálása, hanem bűneik megbocsátása által, őket igazaknak tekintve és elfogadva. Nem azért, ami öbennük van, sem cselekedeteikért, hanem egyedül Krisztus érdeméért igazíttatnak meg.

Nem a hit, az elhívás cselekedete vagy valamely más keresztyén engedelmességi tett tulajdoníttatik nekik igazságul, hanem Krisztus engedelmissége és elégtétele,² és csak azoknak, akik Őt elfogadják, őbenne és igazságosságában hit által megnyugodnak. Ők nem rendelkeznek maguktól ezzel a hittel, Isten ajándéka ez.³

¹Róm 8:30; Róm 3:24; ²Róm 4:5-8; 2Kor 5:19,21; Róm 3:22-28; Tit 3:5,7; Ef 1:7; Jer 23:6; 1Kor 1:30,31; Róm 5:17-19; ³ApCsel 10:44; Gal 2:16; Fil 3:9; ApCsel 13:38,39; Ef 2:7,8

2. A hit (amely elfogadja, megnyugszik Krisztusban és igazságában) az egyetlen eszköze a megigazulásnak.⁴A szeretett által munkálkodó hit mellett, amely nem halott,⁵ más üdvösséges kegyelmi ajándékot is kap a megigazult személy.

⁴Jn 1:12; Róm 3:28; Róm 5:1; ⁵Jak 2:17,22,26; Gal 5:6

3. Krisztus engedelmissége és halála által teljes mértékben elvette a megigazítottak vétkeit. Ő értük megfelelő, valódi és teljes engesztelést mutatott be az Atya igazságának.⁶ Mégis, mivel Őt az Atya önként szabadon adta értük,⁷ engedelmisségét és elégtételét önként fogadta el, helyettük⁸ és nem valamiért, ami bennük található; ezért az ő megigazulásuk egyedül ingyen kegyelemből van.⁹ A bűnösök megigazításában Isten célja, az ő igazságának és gazdag kegyelmének megdicsőítése.¹⁰

⁶Róm 5:8-10,19; 1Tim 2:5,6; Zsid 10:10,14; Dán 9:24,26; Ézs 53:4-6,10-12; ⁷Róm 8:32; ⁸2Kor 5:21; Mt 3:17; Ef 5:2; ⁹Róm 3:24; Ef 1:7; ¹⁰Róm 3:26; Ef 2:7

4. Isten az örökkévalóságtól fogva elrendelte, hogy megigazítja minden választottját.¹¹ Az idők teljességében Krisztus meghalt bűneikért, és feltámadt megigazításukért.¹² Mégsem igazulnak meg addig, amíg a megfelelő időben a Szent Lélek nem alkalmazza rájuk Krisztust.¹³

¹¹Gal 3:8; 1Pét 1:2,19-20; Róm 8:30; ¹²Gal 4:4; 1Tim 2:6; Róm 4:25; ¹³Kol 1:21,22; Gal 2:16; Tit 3:4-7

5. Isten továbbra is megbocsátja azok bűneit, akik megigazultak.¹⁴ Habár megigazulásuk állapotából soha ki nem eshetnek,¹⁵ de bűneik miatt kerülhetnek Isten atyai nemtetszése alá. Isten jelenlétének világosságát nem nyerik vissza addig, amíg meg nem alázzák magukat megvallva bűneiket, bocsánatért esedezve, megújítva hitüket és bűnbánatukat.¹⁶

¹⁴Mt 6:12; 1Jn 1:7-9; 1Jn 2:1,2; ¹⁵Lk 22:32; Jn 10:28; Zsid 10:14; ¹⁶Zsolt 89:32-34; Zsolt 51:9-14; Zsolt 32:5; Mt 26:75; 1Kor 11:30,32; Lk 1:20

6. Az Ószövetségben a hívők megigazulása minden tekintetben ugyanolyan volt, mint az újszövetségi hívők megigazulása.¹⁷

¹⁷Gal 3:9,13,14; Róm 4:22,24; Zsid 13:8

Vissza

12. A fiúvá fogadásról

1. A megigazultaknak, Isten kegyelmes módon biztosítja, hogy egyetlen Fia, Jézus Krisztus érdeméért a fiúváfogadás ajándékának részesei legyenek.¹ Ez által Isten gyermekei közé

számláltnak élvezve e kapcsolat előjogait és kiváltságait:² az Ő nevéől neveztetnek,³ az örökbefogadás Lelkét kapják,⁴ a kegyelmi trónus elé járulhatnak bátorsággal⁵ és kiálthatják: Abba, Atya.⁶ Mint Atya, Isten könyörül⁷ rajtuk, védelmezi,⁸ táplálja⁹ és feddi őket,¹⁰ azonban soha ki nem vettetnek,¹¹ mert elpecsételtettek a megváltás napjára,¹² és örökölni fogják az ígéreteket¹³ az örökkévaló üdvösség örököseiként.¹⁴

¹Ef 1:5; ²Gal 4:4,5; ³Róm 8:17; ⁴Jn 1:12; ⁵Jer 14:9; ⁶2Kor 6:18; ⁷Jel 3:12; ⁸Róm 8:15; ⁹Ef 3:12; ¹⁰Róm 5:2; ¹¹Gal 4:6; ¹²Zsolt 103:13; ¹³Péld 14:26; ¹⁴Mt 6:30,32; ¹⁵1Pét 5:7; ¹⁶Zsid 12:6; ¹⁷JSir 3:31; ¹⁸Ef 4:30; ¹⁹Zsid 6:12; ²⁰1Pét 1:3,4; ²¹Zsid 1:14

Vissza

13. A megszentelődés

1. Akik hatékony módon elhívtak, újjászülettek, új szívük van és új lélek adatott nekik, azok továbbra is megszenteltetnek tényleges és személyes módon Krisztus halálának és feltámadásának ereje,¹ Isten bennük lakozó Igéje és Lelke által.² A bűn testének teljes uralma leromboltatik,³ különböző vágyai egyre inkább meggyengítetnek és halálra adatnak,⁴ az elhívtak és az újjászületettek pedig egyre inkább megelevenítetnek és megerősítetnek minden üdvös kegyelmi ajándékban,⁵ amely az igazi szentség gyakorlásához vezet, mely nélkül senki nem fogja meglátni az Urat.⁶

¹1Kor 6:11; ²ApCsel 20:32; ³Fil 3:10; ⁴Róm 6:5,6; ⁵2Jn 17:17; ⁶Ef 5:26; ⁷2Thessz 2:13; ⁸Róm 6:6,14; ⁹Gal 5:24; ¹⁰Róm 8:13; ¹¹Kol 1:11; ¹²Ef 3:16,19; ¹³2Kor 7:1; ¹⁴Zsid 12:14

2. Ez a megszentelődés, habár tökéletlen ebben az életben, a teljes emberre kihat.⁷ Mégis a romlottság némely eleme megmarad a teljes emberben,⁸ és ebből fakad a folyamatos, kibékíthetetlen harc: a test harcol a lélek ellen, a lélek pedig a test ellen.⁹

⁷1Thessz 5:23; ⁸1Jn 1:10; ⁹Róm 7:18,23; ¹⁰Fil 3:12; ¹¹Gal 5:17; ¹²1Pét 2:11

3. Habár ebben a harcban a megmaradt romlottság nagy mértékben győzedelmeskedhet egy időre,¹⁰ mégis a Krisztus megszentelő Lelkétől származó folyamatos feltöltő erő által az újjászületett természet győzedelmeskedik.¹¹ Ez által a szentek növekednek a kegyelemben,¹² tökéletesítve szentségüket az Isten félelmében.¹³

¹⁰Róm 7:23; ¹¹Róm 6:14; ¹²1Jn 5:4; ¹³Ef 4:15,16; ¹⁴2Pét 3:18; ¹⁵2Kor 3:18; ¹⁶2Kor 7:1

Vissza

14. Az üdvözítő hit

1. A hit kegyelmi ajándéka Krisztus Lelkének munkája a választottak szívében,¹ amely képessé teszi őket a hitre, lelkük üdvössége érdekében.² Ez rendszerint az igehirdetés által megy végbe.³ Az igehirdetés, a sákramentumok kiszolgálása, az imádság növelik és erősítik e hitet.⁴

¹2Kor 4:13; Ef 1:17-19; Ef 2:8; ²Zsid 10:39; ³Róm 10:14,17; ⁴1Pét 2:2; ApCsel 20:32; Róm 4:11; Lk 7:5; Róm 1:16,17

2. E hit által, a keresztyén igaznak tartja mindazt, amit a tekintéllyel bíró Isten Igéjében kijelentetett, hiszen ő szól azon keresztül.⁵ A keresztyén különbözőképpen viszonyul minden egyes igehely tartalmához: engedelmeskedik a parancsolatoknak,⁶ remeg a figyelmeztetésektől,⁷ elfogadja Isten ígéreteit a mostani és eljövendő életre.⁸ De az üdvözítő hit legfontosabb cselekedetei: Krisztus elfogadása, befogadása és a benne való megnyugvás a megigazulás, megszentelődés, örök élet érdekében, a Kegyelmi Szövetség alapján.⁹

⁵Jn 4:42; 1Thessz 2:13; 1Jn 5:10; ApCsel 24:14; ⁶Róm 16:26; ⁷Ézs 66:2; ⁸Zsid 11:13; 1Tim 4:8; ⁹Jn1:12; ApCsel 16:31; Gal 2:20; ApCsel 15:11

3. E hit különbözhet fokozataiban. Lehet gyenge vagy erős.¹⁰ Gyakran, különféleképpen támadhatják, gyengíthetik, de ennek ellenére győzelemre jut.¹¹ Sokmindenben a teljes bizonyosság eléréséig növekedik Krisztus által,¹² aki hitünk szerzője és bevégzője.¹³

¹⁰Zsid 5:13,14; Róm 4:19,20; Mt 6:30; Mt 8:10; ¹¹Lk 22:31,32; Ef 6:16; 1Jn 5:4,5; ¹²Zsid 6:11,12; Zsid 10:22; ¹³Zsid 12:2

Vissza

15. Az életre vezető megtérés

1. Az életre vezető bűnbánat az evangélium általi kegyelmi ajándék,¹ amelyről az evangélium minden hirdetőjének prédikálnia kell, úgy mint a Krisztusba vetett hit tanításáról.²

¹Zak 12:10; ApCsel 11:18; ²Lk 24:47; Mk 1:15; ApCsel 20:21

2. Ez által a bűnös látja és érzi nemcsak bűnei veszélyét, hanem azok szennyes és gyűlöletes voltát is, amelyek Isten szent természete és igazságos törvénye ellen irányulnak. Ezért Istenhez fordul bűneitől,³felismerve azt, hogy Isten irgalmat ígér Krisztusban azoknak, akik megbánják bűneiket. Ezért bánkódik bűnei miatt, és gyűlöli azokat, elhatározza és törekszik Istennel járnival mindenben, amit Isten parancsol.⁴

³Ez 18:30,31; Ez 36:31; Ézs 30:22; Jer 31:18,19; Jóel 2:12-15; Ámós 5:15; ⁴Zsolt 119:128, 2Kor 7:11; Zsolt 119:6,59,106; Lk 1:6; 2Kir 23:25;

3. Habár a bűnbánatra nem lehet úgy támaszkodni, mint a bűn büntetésének fizetségére vagy a bűnbocsánat okára⁵ (Isten ingyen kegyelme Jézus Krisztusban),⁶ mégis a bűnbánat annyira szükséges minden bűnös számára, hogy senki sem remélhet bocsánatot nélküle.⁷

⁵Ez 36:31,32; Ez 16:61,63; ⁶Hós 14:2,4; Róm 3:24; Ef 1:7; ⁷Lk 13:3,5; ApCsel 17:30,31

4. Egy bűn sem túl kicsi ahhoz, hogy ne érdemelné meg a kárhozatot.⁸ De egy bűn sem oly nagy, hogy kárhozatot hozhasson az igazi bűnbánókra.⁹

⁸Róm 6:23; Róm 5:12; Mt 12:36; ⁹Ézs 55:7; Róm 8:1; Ézs 1:16,18

5. Senki se elégedjen meg általános bűnbánattal, hanem mindenkinek kötelessége törekedni megbánni minden egyes bűnt külön-külön.¹⁰

¹⁰Zsolt 19:14; Lk 19:8; 1Tim 1:13,15

6. Mindenki kötelessége, hogy személyes bűnvallást tegyen Isten előtt bocsánatért esedezve¹¹ mert, aki megvallja bűneit, bűnbocsánatért könyörög, és elhagyja azokat, irgalmat talál.¹² Ugyanilyen módon akárki, aki megbántotta testvérét vagy Krisztus egyházát, egyéni vagy nyilvános bűnvallás által, bűne fölött szomorkodva, ki kell nyilvánítania bűnbánatát azok felé, akiket megbántott.¹³ Azok pedig meg kell, hogy béküljenek vele, befogadván őt szeretettel.¹⁴

¹¹Zsolt 51:6-11,16; Zsolt 32:5,6; ¹²Péld 28:13; 1Jn 1:9; ¹³Jak 5:16; Lk 17:3,4; Józs 7:19; Zsolt 51.; ¹⁴2Kor 2:8

Vissza

16. A jó cselekedetek

1. Jó cselekedetek csak azok, amelyeket Isten parancsolt szent Igéjében;¹ nem azok, amelyeket az emberek a Szentírás felhatalmazása nélkül, vakbuzgóságból és a jóakarát ürügye alatt visznek véghez.²

¹Mik 6:8; Róm 12:2; Zsid 13:21; ²Mt 15:9; Ézs 29:13; 1Pét 1:18; Róm 10:2; Jn 16:2; 1Sám 15:21-23;

2. Azok a jó cselekedetek, amelyeket Isten parancsa iránti engedelmességből teszünk, az igazi, élő hit gyümölcsei és bizonyítékai.³ Istent dicsőítve⁴ hálaadásukat fejezik ki⁵ ezek által a hívők, megerősítve bizonyosságukat,⁶ építve hívő testvéreiket,⁷ ékesítve az evangéliumi bizonyágtételt,⁸ elhallgattatva az ellenszegülőket.⁹ Ők Isten keze munkái jó cselekedetekre teremtve Jézus Krisztusban,¹⁰ hogy gyümölcsöt teremjenek a szentségben és elérjék a végcél, amely az örök élet.¹¹

³Jak 2:18-22; ⁴1Pét 2:12; Fil 1:11; Jn 15:8; ⁵Zsolt 116:12,13; 1Pét 2:9; ⁶1Jn 2:3,5; 2Pét 1:5-10; ⁷2Kor 9:2; Mt 5:16; ⁸Tit 2:5-12; 1Tim 6:1; ⁹1Pét 2:15; ¹⁰Ef 2:10; ¹¹Róm 6:22

3. A jó cselekedetekre való képesség nem saját erejükből van, hanem teljesen Krisztus Lelkétől.¹² Hogy ezen cselekedetek véghezvitelére képesek legyenek a hívők, a már megkapott kegyelem mellett szükségük van a Szent Lélek befolyására, amely Isten jótetszése szerint munkálja mind az akarást, mind a cselekvést.¹³ Ezen igazság azonban nem szabad, hogy a hívőket hanyaggá tegye, mintha nem lenne semmi kötelességük, hanem csak akkor, amikor a Lélek különleges indítását tapasztalják. Hanem szükséges, hogy fegyelmezetten táplálják és élésszék Isten bennük levő kegyelmi ajándékait.¹⁴

¹²Jn 15:4,6; Ez 36:26,27; ¹³Fil 2:13; Fil 4:13; 2Kor 3:5; ¹⁴Fil 2:12; Zsid 6:11,12; 2Pét 1:3,5,10,11; Ézs 64:6; 2Tim 1:6; ApCsel 26:6,7; Júd 20,21

4. Azok, akik engedelmességük által elérik a legmagasabbat, ami elérhető ebben az életben, azok még mindig nagyon távol állnak attól, hogy túlteljesítsenek és többet tegyenek, mint amennyit Isten megkövetel, így tehát híjával találtnak kötelességük betöltésében.¹⁵

¹⁵Lk 17:10; Neh 13:22; Jób 9:2,3; Gal 5:17

5. Legjobb cselekedeteinkkel sem érdemelhetjük ki a bűnbocsánatot vagy az örök életet Isten kezéből, mert nagy a különbség legjobb cselekedeteink és az eljövendő dicsőség között, ahogy végtelen távolság van Isten és közöttünk. Nem nyerhetjük meg Istent legjobb cselekedeteinkkel sem, és nem szolgálthatunk elégtételt előbbi bűneink adósságáért sem,¹⁶ mert miután mindent megtettünk, amit megtehettünk, csak kötelességünket tettünk és haszontalan szolgálunk vagyunk.¹⁷ Ez pedig azért van, mert ha jók ezek a cselekedetek, akkor a Lélektől származnak;¹⁸ ha pedig mi tettük őket, akkor sok gyengeséggel és tökéletlenséggel szennyeződtek és keveredtek, és nem viselhetik el Isten ítéletének szigorúságát.¹⁹

¹⁶Róm 3:20; Róm 4:2,4,6; Ef 2:8,9; Tit 3:5-7; Róm 8:18; Zsolt 16:2; Jób 22:2,3; Jób 35:7,8; ¹⁷Lk 17:10; ¹⁸Gal 5:22,23; ¹⁹Ézs 64:5; Gal 5:17; Róm 7:15,18; Zsolt 143:2; Zsolt 130:3

6. De a hívők Krisztusban fogadtatnak el, így jó cselekedeteik is ugyancsak Ő általa.²⁰ Nem azért fogadtatnak el, mert a hívők ebben az életben feddhetetlenek és tökéletesek Isten előtt,²¹ hanem mivel Ő reájuk Fián keresztül néz és kedves neki elfogadni, megjutalmazni azt, ami őszinte, annak ellenére, hogy sok gyengeség és tökéletlenség kíséri azt.²²

²⁰Ef 1:6; 1Pét 2:5; 2Móz 28:38; 1Móz 4:4; Zsid 11:4; ²¹Jób 9:20; Zsolt 143:2; ²²Zsid 13:20,21; 2Kor 8:12; Zsid 6:10; Mt 25:21-23

7. Habár az újjá nem született emberek cselekedetei önmagukban lehetnek olyan dolgok, amelyeket Isten parancsolt: hasznosak²³ maguk és mások számára, mégis - mivel nem hit által megtisztított szívből származnak,²⁴ véghezvitelük nem helyes célból, sem az Ige szerint vagyis nem Isten dicsőségére történik²⁵ - bűnösök,²⁶ nem tetszhetnek Istennek és nem tehetnek senkit

Isten kegyelmére alkalmassá.²⁷ Mégis ezek elhanyagolása még bűnösebb és Istennek nem tetszőbb.²⁸

²³2Kir 10:30,31; 1Kir 21:27,29; Fil 1:15-18; ²⁴1Móz 4:5; Zsid 11:4,6; ²⁵1Kor 13:3; Ézs 1:12; ²⁶Mt 6:2,5,16;²⁷Aggeus 2:14; Tit 1:15; Ámós 5:21,22; Hós 1:4; Róm 9:16; Tit 3:5; ²⁸Zsolt 14:4; Zsolt 36:4; Jób 21:14,15; Mt 25:41-43,45; Mt 23:23

Vissza

17. A szentek állhatatossága

1. Azok, akiket Isten az ő szeretett Fiában elfogadott, hatékony módon elhívott és Lelke által megszentelt, soha teljesen vagy véglegesen a kegyelem állapotából ki nem eshetnek, hanem abban állhatatosan kitartnak mindvégig, és örökre üdvözülnek.¹

¹Fil 1:6; ²Pét 1:10; ¹Jn 3:9; ¹Pét 1:5,9

2. A szentek állhatatossága nem saját szabad akaratuktól függ, hanem a kiválasztás változhatatlan dekrétumától, amely az Atya Isten szabad és változhatatlan szeretetéből fakad;² Jézus Krisztus érdemének és közbenjárásának a hatékonyságától,³ valamint a Lélek állandó jelenlététől és a bennünk levő isteni magtól⁴ és a Kegyelmi Szövetség jellegétől.⁵ Állhatatosságuk bizonyossága és változhatatlansága ezeken alapszik.⁶

²2Tim 2:18,19; Jer 31:3; ³Zsid 10:10,14; Zsid 13:20,21; Zsid 9:12-15; Róm 8:33-39; Jn 17:11,24; Lk 22:32; Zsid 7:25; ⁴Jn 14:16,17; ¹Jn 2:27; ¹Jn 3:9; ⁵Jer 32:40; ⁶Jn 10:28; ²Thessz 3:3; ¹Jn 2:19

3. Ennek ellenére a Sátán és a világ kísértései, a bennük megmaradt romlottság mindent átható volta, és a megőrzésükre adott eszközök elhanyagolása által súlyos bűnökbe eshetnek,⁷ és egy ideig megmaradhatnak ezekben.⁸ Ezért Isten nem-tetszését váltják ki,⁹ és megszorítják a Szent Lelket;¹⁰ Isten kegyelmének és vigasztalásnak egy bizonyos része elvétetik tőlük;¹¹ szívük megkeményedik¹² és lelkiismeretük megsérül,¹³ megbántanak másokat, okot adnak nekik a bűnre¹⁴ és ideig való ítéletet vonnak magukra.¹⁵

⁷Mt 26:70,72,74; ⁸Zsolt 51:1,2,6; ⁹Ézs 64:5,7,9; ¹⁰2Sám 11:27; Ef 4:30; ¹¹Zsolt 51:8,10,12,14; Jel 2:4; Én 5:2-6;¹²Ézs 63:17; Mk 6:52; Mk 16:14; ¹³Zsolt 32:3,4; Zsolt 51:10; ¹⁴2Sám 12:14; ¹⁵Zsolt 89:31,32; 1Kor 11:32

Vissza

18. A kegyelem és az üdvösség bizonyosságáról

1. Habár a képmutató és más újjá nem született emberek megcsalhatják önmagukat hiábavaló hamis reménységekkel és testi feltételezésekkel, miszerint ők Isten jótetszésében és az üdvösség állapotában vannak¹ (ezen reménységük azonban elvesz),² mégis azok, akik igazán hisznek az Úr Jézusban, őszintén szeretik Őt és igyekeznek jó lelkiismerettel járni előtte, bizonyóságot nyerhetnek ez életben, hogy a kegyelem állapotában vannak,³ és örvendezhetnek Isten dicsőségének reménységben, mely reménység soha nem fogja őket megszégyeníteni.⁴

¹Jób 8:13,14; ⁵Móz 29:19; ²Jn 8:41; ³Mt 7:22,23; ³1Jn 2:3; ¹Jn 3:14,18,19,21,24; ¹Jn 5:13; ⁴Róm 5:2,5

2. Ez a bizonyosság nem pusztán egy sejtett vagy feltételezett meggyőződés, amely gyarló reménységre alapul,⁵ hanem a hit tévedhetetlen bizonyossága, amely az üdvösség ígéréteinek isteni igazságára van alapozva;⁶ azoknak a kegyelmi ajándékoknak a belső bizonyítéka, amelyekre nézve ezek az ígéretes adattak;⁷ a fiúváfogadás Lelkének bizonyoságtétele, amely a mi lelkünkkel együtt bizonyosságot tesz arról, hogy Isten gyermekei vagyunk;⁸ mely Lélek üdvösségünknek záloga, amely által elpecsételtettünk a váltság napjára.⁹

⁵Zsid 6:11,19; ⁶Zsid 6:17,18; ⁷2Pét 1:4,5,10,11; ¹Jn 2:3; ¹Jn 3:14; ²Kor 1:12; ⁸Róm 8:15,16; ⁹Ef 1:13,14; ²Kor 1:21,22

3. Ez a tévedhetetlen bizonyosság nem tartozik a hit lényegéhez, mert az igazi hívő is sokáig várhat, és sok nehézségbe ütközhet, amíg részese lesz;¹⁰ mégis (mivel Ő a Lélek által lesz részese, azoknak az ismereteknek, amelyeket Isten ingyen adott neki)¹¹ a hívő különös kijelentés nélkül, a megszokott eszközök helyes használata által eljuthat erre a bizonyosságra. Ezért kötelessége mindenkinek, hogy teljes buzgósággal azon legyen, hogy elhívását és kiválasztottságát bizonyossá tegye,¹² hogy ez által a szíve megteljen a Szent Lélek által való békességgel és örömmel, Isten iránti szeretettel és hálaadással, erővel és jókedvvel az engedelmesség feladataiban¹³ (melyek a bizonyosság gyümölcsei); így távol van az, hogy a bizonyosság az embert lanyhaságra indítaná.¹⁴

¹⁰1Jn 5:13; ^{Ézs} 50:10; ^{Mk} 9:24; ^{Zsolt} 77.; ^{Zsolt} 88.; ¹¹1Kor 2:12; ¹Jn 4:13; ^{Zsid} 6:11,12; ^{Ef} 3:17; ¹²2Pét 1:10; ¹³Róm 5:1,2,5; ^{Róm} 14:17; ^{Róm} 15:13; ^{Ef} 1:3,4; ^{Zsolt} 4:7,8; ^{Zsolt} 119:32; ¹⁴1Jn 2:1,2; ^{Róm} 6:1,2; ^{Tit} 2:11-14; ^{2Kor} 7:1; ^{Róm} 8:1,12; ¹Jn 3:2,3; ^{Zsolt} 130:4; ¹Jn 1:6,7

4. Az igazi hívőknek az üdvbizonyossága különböző módon megrendülhet, megfogyatkozhat és megszakadhat; mert megőrzésében hanyagság volt valamilyen különös bűnbeesés által (ami megsebezte a lelkiismeretet és megszorította a Lelket); vagy valamilyen hirtelen jövő, erőteljes kísértés által, amelyben Isten visszavonta támogatásának világosságát és eltúrte azt is, hogy még azok is, akik őt félik, sötétségben fény nélkül járjanak;¹⁵ mégis sincsenek véglegesen megfosztva Isten magvától, a hitben való élettől, mely szereti Krisztust és a testvéreket, a szív őszinteségétől a kötelességtudat lelkiismeretétől, amelyekből a Lélek munkája által ez a bizonyosság a maga idejében újjáélesztetik,¹⁶ és egyidőben a teljes kétségbeeséstől távol tartatik.¹⁷

¹⁵Énekek 5:2,3,6; Zsolt 51:10,14,16; Ef 4:30,31; Zsolt 77:1-10; Mt 26:69-72; Zsolt 31:23; Ézs 50:10; Zsolt 88.;¹⁶1Jn 3:9; Lk 22:32; Jób 13:15; Zsolt 73:15; Zsolt 51:8,12; Ézs 50:10; ¹⁷Mik 7:7-9; Jer 32:40; Ézs 54:7-10; Zsolt 22:2; Zsolt 88.

Vissza

19. Isten törvényéről

1. Isten törvényt adott Ádámnak mint cselekedeti szövetséget, amely által őt és összes utódait személyes, teljes, pontos és folyamatos engedelmességre kötelezte, életet ígérve betöltésére, és halállal rettentve megszegését; és Ádámot erővel és képességgel látta el, hogy megtarthassa azt.¹

¹1Móz 26,27; 1Móz 2:17; Róm 2:14,15; Róm 10:5; Róm 5:12,19; Gal 3:10,12; Préd 7:29; Jób 28:28

2. Ádám elbukása után ez a törvény megmaradt az igazságosság tökéletes mércéjeként; és mint törvényt, Isten a Sinai hegyen, tíz parancsolatban, két táblára írva adta át:² az első négy parancsolat tartalmazza kötelességeinket Isten iránt, a másik hat pedig kötelességeinket az ember iránt.³

²Jak 1:25; Jak 2:8,10-12; Róm 13:8,9; 5Móz 5:32; 5Móz 10:4; 2Móz 34:1; ³Mt 22:37-40

3. E törvény mellett, amelyet általában erkölcsi törvénynek neveznek, tetszett Istennek, hogy Izrael népének (a kor egyházának) ceremóniai törvényeket adjon, amelyek számos jelképes rendeletet tartalmaznak, részben az Istentiszteletet illetően előrevetítve Krisztust, az ő kegyelmi ajándékait, cselekedeteit, szenvedéseit és szerzeményeit;⁴ és részben különböző erkölcsi feladatokra való utasításokat. Mindezek a ceremóniális törvények az Új Szövetség alatt most eltöröltettek.⁶

⁴Zsid 9.; Zsid 10:1; Gal 4:1-3; Kol 2:17; ⁵1Kor 5:7; 2Kor 6:17; Júd 23; ⁶Kol 2:14,16,17; Dán 9:27; Ef 2:15,16

4. Izrael népe, mint politikai szervezet számára különböző, jogi törvényeket is adott, melyek azon nép államának megszűntével érvényüket veszítették. Így nem kényszeríthetők senkire⁷ annál tovább, mint amennyit az általános méltányosság megkövetel.

⁷2Móz 21.; 2Móz 22.; 1Móz 49:10; 1Pét 2:13,14; Mt 5:17,38,39; 1Kor 9:8,10

5. Az erkölcsi törvény mindenkit örökös engedelmességre kényszerít,⁸ - megigazultakat és másokat egyaránt - egyrészt nem csak a törvény tartalma miatt, hanem a teremtő Isten autoritása

miatt,⁹ aki adta azt. Krisztus az evangéliumban ezeket a kötelességeket nem megszünteti, hanem megerősíti.¹⁰

⁸Róm 13:8,9; Ef 6:2; 1Jn 2:3,4,7,8; ⁹Jak 2:10,11; ¹⁰Mt 5:17-19; Jak 2:8; Róm 3:31

6. Bár az igazi hívők nincsenek a törvény alatt cselekedeti szövetségként, és nem ez által igazulnak vagy ítéltetnek meg;¹¹ mégis mind az ő, mind mások hasznára van, hisz az élet mércéjeként tudatja Isten akaratát és az emberek kötelességét, irányítja őket, hogy ennek megfelelően járjanak.¹² Ugyanakkor felfedi természetük, szívük és életük bűnös fertőzöttségét,¹³ hogy önmagukat vizsgálva, bűneikről meggyőződve alázatosak, bűngyűlölők legyenek,¹⁴ és világosan lássák, hogy szükségük van Krisztusra, és az Ő tökéletes engedelmességére.¹⁵

Hasznos az újjászületettek számára a romlottság visszاسzorításában azáltal, hogy megtiltja a bűnt;¹⁶ és elrettent, ugyanakkor megmutatja, mit érdemel a bűn, és milyen nyomorúságokra számíthatnak miatta ebben az életben, bár szabadok attól az átoktól, amellyel a törvény rettent.¹⁷ Az ígéretet is megmutatja nekik: hogy Isten helyesli az engedelmisséget, s hogy milyen áldásokat várhatnak ennek cselekvésétől,¹⁸ bár ezt sem a törvény által, a cselekedeti szövetség miatt kapják.¹⁹

Ezért, ha valaki teszi a jót, és őrizkedik a gonosztól - hisz az egyiket bátorítja a törvény, a másikat pedig megveti -, még nem jelenti azt, hogy ő törvény és nem kegyelem alatt van.²⁰

¹¹Róm 6:14; Gal 2:16; Gal 3:13; Gal 4:4,5; ApCsel 13:39; Róm 8:1; ¹²Róm 7:12,22,25; Zsolt 119:4,6; 1Kor 7:19; Gal 5:14,16,18-23; ¹³Róm 7:7; Róm 3:20; ¹⁴Jak 1:23-25; Róm 7:9,14,24; ¹⁵Gal 3:24; Róm 7:24; Róm 8:3,4; ¹⁶Jak 2:11; Zsolt 119:101,104,128; ¹⁷Ezsd 9:13,14; Zsolt 89:31,35; ¹⁸3Móz 26:1-14; 2Kor 6:16; Ef 6:2,3; Zsolt 37:11; Mt 5:5; Zsolt 19:12; ¹⁹Gal 2:16; Lk 17:10; ²⁰Róm 6:12,14; 1Pét 3:8-12; Zsolt 34:12-16; Zsid 12:28,29

7. A törvény fentebb említett haszna, nincs az evangélium kegyelmével ellentétben, hanem jól alkalmazkodik ahhoz,²¹ hiszen Krisztus lelke legyőzi, és képessé teszi az ember akaratát, hogy szabadon és jókedvvel tegye Isten akaratát, amelyet a törvény kijelent és megkövetel.²²

²¹Gal 3:21; ²²Ez 36:27; Zsid 8:10; Jer 31:33

Vissza

20. A keresztyén szabadságról és a lelkiismeret szabadságáról

1. A szabadság, amelyet Krisztus szerzett a hívőknek az evangélium által, a bűn vétkétől, Isten elítélő haragjától, az erkölcsi törvény átkától való szabadságban áll;¹ és ezáltal, megszabadíthatnak e jelenvaló gonosz világtól, a Sátán rabságából és a bűn uralmából;² a szenvedések gonoszságától, a halál fullánkjától, a sír győzelmétől és az örökkévaló kárhozattól;³ ugyanígy szabad menetelük van Istenhez,⁴ és alázatosan engedelmeskednek Neki,

nem szolgálai félelemből, hanem gyermeki szeretetből és jóakaratból.⁵ Mindez ugyanígy volt a törvény alatt levő hívőkkel is.⁶

De az új szövetség alatt a keresztyének szabadsága tovább bővült, megszabadultak ceremonális törvény igájától,⁷ amely alá vettetett a zsidó egyház, nagyobb bátorsággal járulnak a kegyelem királyi székéhez,⁸ Isten szabad Lelke teljesebben közli velük magát, mint a törvény alatt levő hívőkkel.⁹

¹Tit 2:14; ¹Thessz 1:10; Gal 3:13; ²Gal 1:4; Kol 1:13; ApCsel 26:18; Róm 6:14; ³Róm 8:28; Zsolt 119:71; ¹Kor 15:54-57; Róm 8:1; ⁴Róm 5:1,2; ⁵Róm 8:14,15; ¹Jn 4:18; ⁶Gal 3:9,11,14; ¹Kor 5:7; ⁷Gal 4:1-3,6,7; Gal 5:1; ApCsel 15:10,11; ⁸Zsid 4:14,16; ⁹Jn 7:38,39; ²Kor 3:13,17,18

2. Egyedül Isten a lelkiismeret ura,¹⁰ ezért felszabadította azt az emberi tanításoktól és parancsolatoktól, amelyek - bármilyen téren is - Isten Igéjével ellenkeznek, vagy amelyek - a hit és az istentisztelet dolgában - ennek hozzáadásai.¹¹ Tehát ha elhisszük az emberi tanításokat, ha engedelmessé válunk ilyen parancsoknak, akkor eláruljuk a lelkiismeret igazi szabadságát,¹² hisz a magától értetődő hit, az abszolút vak engedelmesség tönkreteszi a lelkiismeret szabadságát és értelmét.¹³

¹⁰Jak 4:12; Róm 14:4; ¹¹ApCsel 4:19; ApCsel 5:29; ¹Kor 7:23; Mt 23:8-10; ²Kor 1:24; Mt 15:9; ¹²Kol 2:20-23; Gal 1:10; Gal 2:2,4,5; Gal 5:1; ¹³Róm 10:17; Róm 14:23; Ézs 8:20; ApCsel 17:11; Jn 4:22; Hós 5:11; Jel 13:12,16,17; Jer 8:9

3. Azok, akik a keresztyén szabadság ürügye alatt a bűnt gyakorolják, vagy bármilyen szenvedélyt ápolnak, tönkreteszik a keresztyén szabadság célját, amely nem más, mint hogy az ellenségünk kezéből kiszabadítva szolgálhassuk az Urat félelem nélkül, szentségben és igazságosságban Őelőtte, életünk minden napján.¹⁴

¹⁴Gal 5:13; ¹Pét 2:16; ²Pét 2:19; Jn 8:34; Lk 1:74,75

4. A hatalmak, amelyeket Isten rendelt, és a szabadság, amelyet Krisztus szerzett Isten által, nem a pusztítás céljából adtak, hanem hogy kölcsönösen fenntartsák és megőrizzék egymást. Ezért akik a keresztyén szabadság kifogása miatt elleneznek bármilyen törvényes hatalmat és annak törvényes gyakorlását, legyen az polgári vagy egyházi, Isten rendeletének állnak ellen.¹⁵ Mivel olyan véleményeket terjesztenek, olyan gyakorlatokat tartanak fenn, amelyek ellene vannak a természet világosságának, a keresztyénség ismert alapelveinek (legyen az a hitet, istentiszteletet, beszélgetést illető) vagy az istenfélelem hatalmának, és ezen gyakorlatok természetükben vagy terjesztési és fenntartási formájukban pusztító jellegűek a külső békére és rendre nézve, amelyet Krisztus alapozott meg az egyházban, ezek az emberek törvényesen felelősségre vonhatók, és ellenük fel lehet lépni az egyházi bíróság által.¹⁶

¹⁵Mt 12:25; ¹Pét 2:13-16; ¹Pét 2:16; Róm 13:1-8; Zsid 13:17; ¹⁶Róm 1:32; ¹Kor 5:5,11,13; ²Jn 10,11; ¹Tim 6:3-5; Tit 1:10,11,13; Tit 3:10; Mt 18:15-17; ¹Tim 1:19,20; Jel 2:2,14,15,20; Jel 3:9

21. A vallásos istentisztelet és a nyugalom napja

1. A természet világossága rámutat arra, hogy létezik egy Isten, aki mindenkinek fölött álló szuverén uralkodó, aki jó és mindenkivel jót cselekszik, ezért Őbenne bízunk, Őt félnünk, szeretnünk, dicsőítenünk, imádnunk és teljes szívünkkel, lelkünkkel és erőnkkel szolgálunk kell.¹ Azonban az igaz Isten tiszteletének megfelelő módját Ő maga rendelte el, meghatározta saját, kijelentett akarata által, hogy Ő nem tisztelhető emberi elképzelések és elgondolások, a Sátán javaslata szerint, látható kiábrázolás vagy bármilyen más módon, amely nincs előírva Isten Igéjében.²

¹Róm 1:20; ApCsel 17:24; Zsolt 119:68; Jer 10:7; Zsolt 31:24; Zsolt 18:4; Róm 10:12; Józs 24:14; Mk 12:33;²5Móz 12:32; Mt 15:9; ApCsel 17:25; Mt 4:9,10; 5Móz 15:1-20; 2Móz 20:4,6; Kol 2:23

2. Egyedül csak Isten, az Atya, Fiú és a Szent Lélek imádható.³ Ez nem illeti meg sem az angyalokat, sem a szenteket, sem más teremtményeket.⁴ A bűneset óta istentisztelet nem mutatható be csak közbenjáró által, és ez nem lehet más, mint Jézus Krisztus.⁵

³Mt 4:10; Jn 5:23; 2Kor 13:13; ⁴Kol 2:18; Jel 19:10; Róm 1:25; ⁵Jn 14:6; 1Tim 2:5; Ef 2:18; Kol 3:17

3. Az imádság hálaadással az istentisztelet különleges része,⁶ amit Isten minden embertől megkövetel.⁷ Ahhoz, hogy az imádság elfogadható legyen, a Fiú nevében,⁸ az Ő Lelke segítségével,⁹ és az Ő akarata szerint¹⁰kell, hogy történjen.

Az imádságot értelemmel, tisztelettel, alázattal, odaadással, hittel, szeretettel és állhatatossággal kell bemutatnunk.¹¹ A hangos imádság érthető nyelven kell, hogy történjen.¹²

⁶Fil 4:6; ⁷Zsolt 65:3; ⁸Jn 14:13,14; ¹Pét 2:5; ⁹Róm 8:26; ¹⁰1Jn 5:14; ¹¹Zsolt 47:8; Préd 5:1,2; Zsid 12:28; 1Móz 18:27; Jak 5:16; Jak 1:6,7; Mk 11:24; Mt 6:12,14,15; Kol 4:2; Ef 6:18; ¹²1Kor 14:14

4. Imádkozni kell törvényes dolgokért¹³ és mindenféle emberért, aki él vagy élni fog a későbbiek folyamán.¹⁴Helytelen a halottakért¹⁵ vagy olyan emberekért imádkozni, akik elkövették a halálos bűnt.¹⁶

¹³1Jn 5:14; ¹⁴1Tim 2:1,2; Jn 17:20; 2Sám 7:29; Ruth 4:12; ¹⁵2Sám 12:21-23; Lk 16:25,26; Jel 14:13; ¹⁶1Jn 5:16

5. A közönséges istentisztelet részei: a Szentírás tisztelettel való olvasása;¹⁷ az Ige tiszta hirdetése¹⁸ és lelkiismeretes hallgatása Istennek való engedelmességben, értelemmel, hittel és tisztelettel,¹⁹ a zsoltárok kegyelmes szívvel való éneklése,²⁰ és a Krisztus által elrendelt sákramentumok helyes kiosztása és a velük méltón való élés.²¹ Különleges eseményekkor az

istentiszteletnek más részei is vannak: vallásos eskük,²²fogadalmak,²³ komoly böjtök²⁴ és hálaadások.²⁵ Ezeket szent és áhítatos módon kell használni.²⁶

¹⁷ApCsel 15:21; Jel 1:3; ¹⁸2Tim 4:2; ¹⁹Jak 1:22; ApCsel 10:33; Mt 13:19; Zsid 4:2; Ézs 66:2; ²⁰Kol 3:16; Ef 5:13,19; Jak 5:13; ²¹Mt 28:19; 1Kor 11:23-29; ApCsel 2:42; ²²5Móz 6:13; Neh 10:29; ²³Ézs 19:21; Préd 5:4,5;²⁴Jóel 2:12; Eszt 4:16; Mt 9:15; 1Kor 7:5; ²⁵Zsolt 107.; Eszt 9:22; ²⁶Zsid 12:28

6. Az evangélium alatt, sem az imádság, sem az istentisztelet bármely része nem korlátozódik vagy lesz elfogadhatóbb egy bizonyos hely által, ahol azt gyakorolják, vagy amely felé az irányul.²⁷ Ezzel ellenkezőleg most, Isten bárhol imádandó²⁸ lélekben és igazságban;²⁹ a családokban³⁰ naponta,³¹ egyének által személyesen³² és nagyobb ünnepélyességgel a nyilvános istentiszteleteken. Az ilyen istentiszteleti alkalmak nem hanyagolandók vagy feledendőek el meg gondolatlanyságból vagy tudatosan, amikor Isten Igéje vagy gondviselése szólítja az embereket ezekre.³³

²⁷Jn 4:21; ²⁸Mal 1:11; 1Tim 2:8; ²⁹Jn 4:23,24; ³⁰Jer 10:25; 5Móz 6:6,7; Jób 1:5; 2Sám 6:18-20; 1Pét 3:7; ApCsel 10:2; ³¹Mt 6:11; ³²Mt 6:6; Ef 6:18; ³³Ézs 56:6,7; Zsid 10:25; Péld 1:20-24; Péld 8:34; ApCsel 13:42; Lk 4:16; ApCsel 2:42

7. Amint a természet törvényében általában, Isten imádatára megfelelő időt kell elkülöníteni, ezért Isten az ő Igéjében egy határozott, erkölcsi és állandó törvény által, mely minden embert, minden időkre lekötölez, kifejezetten elrendelt egy napot a hétből a nyugalom napjaként, hogy azt neki megszenteljék.³⁴ A világ teremtésétől Krisztus feltámadásáig a nyugalom elrendelt napja a hét utolsó napja volt. Krisztus feltámadásával kezdődően a nyugalom napja a hét utolsó napjáról a hét első napjára tevődött,³⁵ amelyet a Szentírás az Úr napjának nevez,³⁶ egy nap, amelyet mint keresztyén nyugalom napot gyakorolni kell e korszak végéig.³⁷

³⁴2Móz 20:8-11; Ézs 56:2,4,6,7; ³⁵1Móz 2:2,3; 1Kor 16:1; ApCsel 20:7; ³⁶Jel 1:10; ³⁷2Móz 20:8,10; Mt 5:17,18

8. A nyugalom napját az embereknek oda kell szentelni az Úrnak a szív megfelelő felkészítésével és a hétköznapi dolgok azelőtti elrendezésével. Ugyanakkor, nem elég a világi elfoglaltság és felüdülés cselekedeteitől, szavaitól és gondolataitól való szent pihenés³⁸ a teljes napon át, hanem szükséges a teljes idő rászánása a nyilvános és személyes istentiszteletre, a szükséges és irgalmas kötelességek cselekvésére.³⁹

³⁸2Móz 20:8; 2Móz 16:23-26,29-30; 2Móz 31:15-17; Ézs 58:13; Neh 13:15-19,21,22; ³⁹Ézs 58:13; Mt 12:1-13

Vissza

22. Törvényes eskük és fogadalmak

1. A törvényes eskü része a vallásos istentiszteletnek,¹ amikor is egy helyénvaló pillanatban valaki, aki esküszik, komolysággal hívja Istent segítségül, hogy tanúsítsa azt, amit állít vagy ígér, és kéri Istent, hogy ítélje meg őt az eskü hamis vagy igaz voltának függvényében.²

¹5Móz 10:20; ²2Móz 20:7; ³3Móz 19:12; ²Kor 1:23; ²Krón 6:22,23

2. Az emberek csak Isten nevére eskühetnek, ezt pedig szent félelemmel és tisztelettel kell tenniük.³ Ezért a hiábavaló és elhamarkodott eskü az Ő dicsőséges és félelmetes nevére vagy bármilyen más dologra bűnös és utálatos dolog.⁴ Mivel az ó- és újszövetség alatt Isten Igéje igazolja az esküt súlyos és nagy fontosságú esetekben,⁵ így a törvényes eskü a törvényes autoritás szerint történhet.⁶

³5Móz 6:13; ⁴2Móz 20:7; ^{Jer 5:7; Mt 5:34,37; Jak 5:12; ⁵Zsid 6:16; ²Kor 1:23; ^{Ézs 65:16; ⁶1Kir 8:31; ^{Neh 13:25; ^{Ezsd 10:5}}}}

3. Bárkinek, aki esküszik, komolyan fontolóra kell vennie az ilyen rendkívüli cselekedet fontosságát, és ezt tévén csakis azt kell állítania, aminek az igazságáról teljesen meg van győződve.⁷ Az esküt tevő személy az eskü által csak arra kötelezheti el magát, amiről hiszi, hogy jó és igazságos, és amit elhatározott és képes megcselekedni.⁸

⁷2Móz 20:7; ^{Jer 4:2; ⁸1Móz 24:2,3,5,6,8,9}

4. Az esküt a szó megszokott és világos értelmében kell tenni elhallgatott gondolat vagy kétértelműség nélkül.⁹ Az eskü nem kötelezhet egy személyt arra, hogy vétkezzen, azonban a nem bűnös dolgok esetében kényszeríti az eskü véghezvitelére még akkor is, ha az fájdalommal jár.¹⁰ Az eskü még akkor sem szeghető meg, ha ez tévtanítóknak vagy hitetleneknek tétetett.¹¹

⁹Jer 4:2; ^{Zsolt 24:4; ¹⁰1Sám 25:22,32,64; ^{Zsolt 15:4; ¹¹Ez 17:16,18,19; ^{Józs 9:18,19; ²Sám 21:1}}}

5. A fogadalom természetét tekintve hasonló az ígérő eskühöz, ezért ugyanazzal a vallásos gondossággal és hűséges véghezvitellel kell betölteni ezt is.¹²

¹²Ézs 19:21; ^{Préd 5:4-6; ^{Zsolt 61:9; ^{Zsolt 66:13,14}}}

6. Fogadalmat csak Istennek tehetünk,¹³ ez pedig egy teremtményt sem illet meg. Ahhoz, hogy a fogadalom elfogadható legyen, annak önkéntesnek, hitből fakadónak és kötelességtudónak kell lennie; hálából a kapott kegyelemért, vagy abból a vágyból, hogy elérjük azt, amiben szűkölködünk.

Azáltal hogy fogadalmat teszünk, szigorúbban lekötelezzük magunkat bizonyos szükséges kötelességekre olyan mértékben, hogy ezek hozzájáruljanak a kötelességek betöltéséhez.¹⁴

¹³Zsolt 76:12; ^{Jer 44:25,26; ¹⁴5Móz 23:21-23; ^{Zsolt 50:14; ¹Móz 28:20-22; ¹Sám 1:11; ^{Zsolt 66:13,14; ^{Zsolt 132:2-5}}}}

7. Senki sem fogadhat olyat, amit Isten Igéje tilt, vagy ami megakadályozná annak vagy bármely parancsolatának a cselekvését. Senki sem fogadhat olyat, amire nem képes vagy aminek teljesítésére Isten nem adott ígéretet.¹⁵ Ilyen vonatkozásban a római katolikus kolostori fogadalmak, amelyek a nőtlenséget, a szegénységet és az állandó engedelmisséget illetik - távol attól, hogy tökéletességre vezető léptékek lennének -, valójában bűnös csapdák, amelyektől minden keresztyénnek távol kell tartania magát.¹⁶

¹⁵ApCsel 23:12,14; Mk 6:26; 4Móz 30:5,8,12,13; ¹⁶Mt 19:11,12; 1Kor 7:2,9; Ef 4:28; 1Pét 4:2; 1Kor 7:23

Vissza

23. A világi hatóságok

1. Isten a világ legfőbb Ura és Királya autoritása alá és az emberek fölé rendelte a világi hatóságokat saját dicsőségére és a közjóért. E célból Isten a kard hatalmával fegyverezte őket fel a jók védelmére és bátorítására, és mindazok büntetésére, akik gonosz cselekszenek.¹

¹Róm 13:1-4; 1Pét 2:13,14

2. A keresztyéneknek helyénvaló a nyilvános tisztségek vállalása és betöltése.² Az ilyen tisztségben különösen figyelniük kell, minden nemzetközösség üdvös törvénye szerint³ a kegyesség, az igazságosság és a béke fenntartására. Ilyen okból ők most az újszövetség alatt jogszerűen hadat viselhetnek igazságos és szükséges helyzetben.⁴

²Péld 8:15,16; Róm 13:1,2,4; ³Zsolt 2:10-12; 1Tim 2:2; Zsolt 82:3,4; 2Sám 23:3; 1Pét 2:13; ⁴Lk 3:14; Róm 13:4; Mt 8:9,10; ApCsel 10:1,2; Jel 17:14,16

3. A világi hatóságok nem vállalhatják magukra az Ige hirdetését, a sákramentumok kiosztását,⁵ sem a mennyország kulcsainak hatalmát,⁶ és a hit dolgaiba semmiféle beleszólásuk nem lehet.⁷ Azonban a világi hatóságoknak, mint gondoskodó apáknak, kötelességük megvédeni közös Urunk egyházát anélkül, hogy előnyben részesítenének bármely keresztyén felekezetet is.

Ezt pedig úgy kell végrehajtaniuk, hogy minden egyházi autoritás teljes, szabad és ki nem hallgatott szabadságot élvezzen szent feladati véghezvitelében, erőszak vagy veszély nélkül.⁸ Mivel Jézus Krisztus az Ő egyházába állandó kormányzatot és fegyelmet rendelt, ezért a nemzetközösségi törvények egyike sem akadályozhatja, gátolhatja vagy tarthatja fel ennek megfelelő gyakorlatát, saját hitvallása és hite szerint bármely felekezet önkéntes tagjai közt.⁹

A világi hatóságoknak kötelességük védelmezni a személyt és minden állampolgárának jó hírnevét, oly hatékony módon, hogy senkinek ne engedjék bárki más megaláztatását, testi sértését, gyalázását és sérelmét, akár a vallás nevében, akár a hitetlenség nevében tennék is. Gondoskodniuk kell arról is, hogy minden vallásos vagy közösségi gyülekezés háborgatás és beavatkozás nélkül zajlódhasson.¹⁰

⁵2Krón 26:18; ⁶Mt 18:17; Mt 16:19; 1Kor 12:28,29; Ef 4:11,12; 1Kor 4:1,2; Róm 10:15; Zsid 5:4; ⁷Jn18:36; ApCsel 5:29; Ef 4:11,12; ⁸Ézs 49:23; Róm 13:1-6; ⁹Zsolt 105:15; ApCsel 18:14,15; ¹⁰Róm 13:4; 1Tim 2:2

4. Az embereknek kötelességük imádkozni az ilyen tisztségben levőkért,¹¹ őket tisztelniük,¹² nekik adót vagy más járadékot fizetniük,¹³ törvényes parancsolataiknak engedelmeskedniük, autoritásuknak pedig alá kell vetniük magukat lelkiismeretük kedvéért.¹⁴ A tisztségviselők igazságos és törvényes autoritását, beleértve az egyházi hatóságokat is, sem ezek hitetlensége, sem ezek közömbössége a vallás iránt nem érvényteleníti, és nem is mentesíti az embereket¹⁵ a nekik való engedelmességtől.¹⁶

Még kevésbé van a pápának hatalma vagy illetékessége a világi hatóságok tárgyköre vagy emberei fölött, és nem foszthatja meg őket tárgykörüktől vagy életüktől, bármely más indokból sem.¹⁷

¹¹1Tim 2:1,2; ¹²1Pét 2:17; ¹³Róm 13:6,7; ¹⁴Róm 13:5; Tit 3:1; ¹⁵1Pét 2:13,14,16; ¹⁶Róm 13:1; 1Kir 2:35; ApCsel 25:9-11; 2Pét 2:1,10,11; Júd 8-11; ¹⁷2Thessz 2:4; Jel 13:15-17

Vissza

24. Házasság és válás

1. A házasság egy férfi és egy nő között jön létre. Nem törvényszerű egy férfinak sem, hogy több felesége legyen, ugyanakkor egy nőnek sem, hogy több férje legyen egy időben.¹

¹1Móz 2:14; Mt 19:5,6; Péld 2:17

2. A házasság a férj és a feleség kölcsönös segítségére,² az emberiség törvényes leszármazottakkal, és az egyház istenfélő gyermekekkel való gyarapodására,³ és a nemi erkölcstelenségek megelőzésére rendeltetett.⁴

²1Móz 2:18; ³Mal 2:15; ⁴1Kor 7:2,9

3. Törvényszerű, hogy mindenféle ember, aki képes tudatosan dönteni, megházasodjon.⁵ Ugyanakkor a keresztyének kötelessége, hogy csak az Úrban házasodjanak.⁶ Ezért mindazok, akik vallják az igaz református vallást, nem házasodhatnak össze hitetlenekkel, római katolikusokkal vagy más bálványimádókkal; ugyanakkor a keresztyének nem lehetnek felemás igában azáltal, hogy gonosz életmódjukban híres, vagy átkozott tévtanokat valló személyekkel házasodnak össze.⁷

⁵Zsid 13:4; 1Tim 4:3; 1Kor 7:36-38; ⁶1Kor 7:39; ⁷1Móz 34:14; 2Móz 34:16; 5Móz 7:3,4; 1Kir 11:4; Neh 13:25-27; Mal 2:11,12; 2Kor 6:14

4. Házasság nem jöhet létre olyan személyek között, akik vér vagy házasság által közeli rokonságban állnak hisz az Ige ezt tiltja.⁸ Az ilyen vérfertőző házasságokat - hogy ilyen személyek

férj és feleségként éljenek együtt - semmilyen emberi törvény, de még az érintett felek beleegyezése által sem lehet törvényessé tenni.⁹

⁸3Móz 18.; 1Kor 5:1; Ámós 2:7; ⁹Mk 6:18; 3Móz 18:24-28

5. Eljegyzés után elkövetett házasságtörés vagy paráznaság, ha a házasság előtt kitudódik, akkor ez megalapozott indokot ad az ártatlan félnek a jegyesség felbontására.¹⁰ A házasság után elkövetett házasságtörés esetében törvényszerű az ártatlan félnek elválni,¹¹ és a válás után újrահázasodni pontosan úgy mintha a bűnös fél halott lenne.¹²

¹⁰Mt 1:18-20; ¹¹Mt 5:31,32; ¹²Mt 19:9; Róm 7:2,3

6. Habár az emberiség annyira megromlott, hogy az emberek képesek érvelni amellett, hogy igazolják azoknak jogtalan elválását, akiket Isten egyesített a házasság által, mégis a házasságkötés felbontásának egyedüli oka¹³ a házasságtörés vagy a hűtlen elhagyás, amelyet sem az egyház, sem a világi hatóság semmilyen módon sem tud orvosolni. A házasságkötés felbontása nyilvános és szabályos módon kell, hogy történjen, és nem az érintett személyek akarata és belátása szerint.¹⁴

¹³Mt 19:6,8,9; 1Kor 7:15; ¹⁴5Móz 24:1-4

Vissza

25. Az egyház

1. A láthatatlan, katolikus, vagyis egyetemes egyház mindazokból a választottakból áll, akik egy helyre voltak, vannak és lesznek gyűjtve Krisztus fejedelemsége alatt. Ez az egyház az Ő menyasszonya, teste és annak teljessége, aki betölt mindent mindenekben.¹

¹Ef 1:10,22,23; Ef 5:23,27,32; Kol 1:18

2. Az evangélium ideje alatti látható egyház, amely ugyancsak egyetemes, azokból áll, akik az egész világon az igaz vallásról tesznek bizonyosságot² gyerekeikkel együtt.³ Ez az Úr Jézus Krisztus királysága,⁴ Isten háza és családja,⁵ amelyen kívül nincs más lehetőség az üdvösségre.⁶

²1Kor 1:2; 1Kor 12:12,13; Zsolt 2:8; Jel 7:9; Róm 15:9-12; ³1Kor 7:14; ApCsel 2:39; Ez 16:20,21; Róm 11:16; 1Móz 3:15; 1Móz 17:7; ⁴Mt 13:47; Ézs 9:7; ⁵Ef 2:19; Ef 3:15; ⁶ApCsel 2:47

3. Ennek az egyetemes, látható egyháznak adta Krisztus Isten szolgálatát, beszédeit és rendeleteit a szentek összegyűjtése és tökéletesítése végett ebben az életben e kor végéig.

E célból ezeket az eszközöket hatékonyakká teszi jelenléte és Lelke által, ígéretei szerint.⁷

⁷1Kor 12:28; Ef 4:11-13; Mt 28:19,20; Ézs 59:21

4. Ezen egyetemes egyház néha jobban, máskor kevésbé látható.⁸ Az egyedi gyülekezetek, amelyek ennek az egyetemes egyháznak tagjai, többé-kevésbé tiszták, oly mértékben, amennyiben az evangélium tanításait tanítják és elfogadják, a sákramentumokat kiszolgáltatják, az istentiszteleteket pedig többé - kevésbé tisztán gyakorolják.⁹

⁸Róm 11:3,4; Jel 12:6,14; ⁹Jel 2.,3.; 1Kor 5:6,7

5. A földön legtisztább gyülekezetek is keverednek és tévednek,¹⁰ egyesek pedig annyira megromlottak, hogy többé nem Krisztus egyházai, hanem a Sátán zsinagógái.¹¹ Mégis mindig lesz olyan egyház a földön, amely Istent az Ő akarata szerint tiszteli.¹²

¹⁰1Kor 13:12; Jel 2.,3.; Mt 13:24-30,47; ¹¹Jel 18:2; Róm 11:18-22; ¹²Mt 16:18; Zsolt 72:17; Zsolt 102:29; Mt 28:19,20

6. Az egyháznak nincs más feje csak Jézus Krisztus.¹³ Így a római pápa semmilyen értelemben sem lehet feje annak.¹⁴

¹³Kol 1:18; Ef 1:22; ¹⁴Mt 23:8-10; 2Thessz 2:3,4,8,9; Jel 13:6

Vissza

26. A szentek közössége

1. Minden szent, aki Krisztussal, az ő fejével egyesült Szent Lelke és a hit által, közösségben van vele az ő kegyelmében, szenvedéseiben, halálában, feltámadásában és dicsőségében.¹ Egymással szeretetben egyesülve a szentek részesülnek egymás kegyelmi ajándékában,² és kényszerítetnek mindazon közösségi és személyes kötelezettségek elvégzésére, amelyek az ő kölcsönös javukat szolgálják úgy belsőleg, mint külsőleg.³

¹Jn 1:3; Ef 3:16-19; Jn 1:16; Ef 5:5,6; Fil 3:10; Róm 6:5,6; 2Tim 2:12; ²Ef 4:15,16; 1Kor 12:7; 1Kor 3:21-23; Kol 2:19; ³1Thessz 5:11,14; Róm 1:11,12,14; 1Jn 3:16-18; Gal 6:10

2. A hitvalló szentek kötelessége a szent közösség ápolása, az istentiszteleti közösség fenntartása, és olyan lelki szolgálatok végzése, amelyek egymás építését segítik elő.⁴ Kötelességük egymás anyagi segítségére sietni különböző képességeik és szükségleteik szerint. Ahogyan Isten készíti az alkalmakat, ezt a közösséget ki kell terjeszteni mindazokra, akik minden helyen segítségül hívják az Úr Jézus nevét.⁵

⁴Zsid 10:24,25; ApCsel 2:42,46; Ézs 2:3; 1Kor 11:20; ⁵ApCsel 2:44,45; 1Jn 3:17; 2Kor 8.,9.; ApCsel 11:29,30

3. A szentek Krisztussal való közössége, semmilyen módon sem teszi őket az Ő isteni lényének részeseivé, sem semmilyen bármilyen tekintetben Krisztussal egyenlővé. Ilyet kijelenteni

istentelen és káromló dolog.⁶ A szentek egymással való közössége nem veszi el és nem sérti az egyes ember tulajdonjogát, javait és vagyonát.⁷

⁶Kol 1:18,19; 1Kor 8:6; Ézs 42:8; 1Tim 6:15,16; Zsolt 45:8; Zsid 1:8,9; ⁷2Móz 20:15; Ef 4:28; ApCsel 5:4

Vissza

27. A sákramentumok

1. A sákramentumok a kegyelmi szövetség szent jegyei és pecségei.¹ Ezeket Isten rendelte,² hogy Krisztust és jótéteményeit ábrázolják és a vele való kapcsolatunkat megszilárdítsák.³ Ezek arra is valók, hogy látható megkülönböztetést tegyenek az egyházhoz tartozók és a világ többi része között,⁴ hogy magasztos módon kötelezzék a keresztyént Isten szolgálatára Krisztusban az Ő Igéje szerint.⁵

¹Róm 4:11; 1Móz 17:7,10; ²Mt 28:19; 1Kor 11:23; ³1Kor 10:16; 1Kor 11:25,26; Gal 3:17,27; ⁴Róm 15:8; 2Móz 12:48; 1Móz 34:14; ⁵Róm 6:3,4; 1Kor 10:16,21

2. Minden sákramentumot lelki kapcsolat vagy sákramentumi egység jellemez a látható jel és a jelképezett valóság között, és ezért van az, hogy egyiknek nevei és hatásai a másakra is alkalmaztatnak.⁶

⁶1Móz 17:10; Mt 26:27,28; Tit 3:5

3. A sákramentumoknak vagy az általuk közölt kegyelemnek, ha azokat helyesen használják, nem tulajdonítható semmilyen erő. A sákramentumok hatékonysága nem függ az azt kiszolgáltató személy kegyességétől vagy szándékától,⁷ hanem inkább a Lélek munkájától⁸ és a szereztetés igéjétől, amely ígéretet tartalmaz azoknak, akik azt méltóképpen veszik.⁹

⁷Róm 2:28,29; 1Pét 3:21; ⁸Mt 3:11; 1Kor 12:13; ⁹Mt 26:27,28; Mt 28:19,20

4. A mi Urunk Krisztus, csak két sákramentumot rendelt el: a keresztséget és az úrvacsorát. Egyik sákramentumot sem szolgáltathatja ki más a törvényesen beiktatott igehirdetőn kívül.¹⁰

¹⁰Mt 28:19; 1Kor 11:20,23; 1Kor 4:1; Zsid 5:4

5. A jelképezett és bemutatott lelki valóságokra tekintettel az Ószövetség sákramentumai, lényegüket tekintve, ugyanazok, mint az Újszövetség sákramentumai.¹¹

¹¹1Kor 10:1-4

Vissza

28. A keresztség

1. A keresztség az Újszövetség sákramentuma Jézus Krisztus által rendelve,¹ amely által a megkeresztelt személy hivatalos módon a látható egyház tagja lesz.² Számára a keresztség a kegyelmi szövetség³ jegye és pecsétje Krisztusba való beoltásának,⁴ újjászületésének,⁵ bűnei bocsánatának,⁶ és a Jézus Krisztus által való, Istennek alávetett, megújult életének.⁷ Krisztus saját rendelete szerint e sákramentum meg kell maradjon egyházában a korszak végéig.⁸

¹Mt 28:19; ²1Kor 12:13; ³Róm 4:11; Kol 2:11,12; ⁴Gal 3:27; Róm 6:5; ⁵Tit 3:5; ⁶Mk 1:4; ⁷Róm 6:3,4; ⁸Mt 28:19,20

2. A sákramentumban használt külső alkotóelem a víz, amely által a személyt az Atya, Fiú és Szent Lélek nevében kell megkeresztelni. A keresztséget az erre a tisztségre elhívott, evangélium hirdetője kell kiszolgáltatassa.⁹

⁹Mt 3:11; Jn 1:33; Mt 28:19,20

3. A személy vízbe való merítése nem szükséges. A keresztséget helyesen szolgálják ki az illető személy vízzel való leöntése vagy meghintése által.¹⁰

¹⁰Zsid 9:10,19,22; ApCsel 2:41; ApCsel 16:33; Mk 7:4

4. Nem csak azokat, akik személyesen Krisztusba vetett hitről és iránta való engedelmességről¹¹ tesznek bizonyosságot, hanem egyik vagy mindkét hívő szülő gyermekét is meg kell keresztelni.¹²

¹¹Mk 16:15,16; ApCsel 8:37,38; ¹²1Móz 17:7,8; Gal 3:9,14; Kol 2:11,12; ApCsel 2:38,39; Róm 4:11,12; 1Kor 7:14; Mt 28:19; Mk 10:13-16; Lk 18:15

5. Habár nagy bűn megvetni vagy elhanyagolni e rendelést,¹³ mégis a kegyelem és üdvösség nincsenek elválaszthatatlan módon ehhez kapcsolva, mert egy személy újjászülehet és üdvözülhet nélküle is.¹⁴ Az sem igaz, hogy mindenki, akit megkereszteltek, az kétségkívül újjá is született.¹⁵

¹³Lk 7:30; 2Móz 4:24-26; ¹⁴Róm 4:11; ApCsel 10:2,4,22,31,45,47; ¹⁵ApCsel 8:13,23

6. A keresztség hatékonysága nincs a kiosztás időpontjához kötve.¹⁶ Mégis e rendelet helyes használata által, az ígért kegyelem nemcsak felajánlatik, hanem a Szent Lélek által valóságosan kimutattatik és adatik mindenkinek (akár felnőttek, akár csecsemők), aki rendelkezik e kegyelemmel, Isten saját akarata szerint, a kijelölt időben.¹⁷

¹⁶Jn 3:5,8; ¹⁷Gal 3:27; Tit 3:5; Ef 5:25,26; ApCsel 2:38,41

7. A keresztség sákramentumát csak egyszer lehet kiosztani akárkinek is.¹⁸

¹⁸Tit 3:5

Vissza

29. Az úrvacsora

1. Jézus Urunk azon az éjszakán, amikor elárulták, elrendelte az ő testének és vérének a sákramentumát, amelyet úrvacsorának nevezünk. Ezt az ő egyházában meg kell tartani a világ végéig azért, hogy folytonosan megemlékezzenek áldozatáról, amelyet halálában hozott, hogy megpecsételjenek minden hasznot, amely e halálból származik a hívők számára, hogy lelki táplálékot és növekedést kapjanak őbenne, hogy elkötelezettségük növekedjék azon kötelességek végrehajtására, amelyekkel tartoznak neki, és hogy köteléke és záloga legyen a vele és egymással való azon emberek közösségének, akik tagjai az ő titokzatos testének.¹

¹1Kor 11:23-26; 1Kor 10:16,17,21; 1Kor 12:13

2. Ebben a sákramentumban Krisztust nem ajánljuk fel az Atyának és nem teszünk egyáltalán semmilyen valódi áldozatot az élők és holtak bűneinek megbocsátásért.² Azonban ez a sákramentum csak egy megemlékezés az egyetlen áldozatról, amelyet Krisztus önmaga hozott a kereszten egyszer és megismételhetetlenül. A sákramentum legnagyobb dicséretünk lelki módon való felajánlása Istennek azért az áldozatért.³ A római katolikus miseáldozat (ahogyan ők nevezik azt) a legutálatosabb sértés Krisztus egyetlen és egyedüli áldozatára nézve, amely egyedüli engesztelés kiválasztottainak összes bűnéért.⁴

²Zsid 9:22,25,26,28; ³1Kor 11:24-26; Mt 26:26,27; ⁴Zsid 7:23,24,27; Zsid 10:11,12,14,18

3. Ebben a rendeletben az Úr Jézus kinevezte szolgálóit, hogy hirdessék a népnek az ő elrendelő szavát; hogy imádkozzanak és szenteljék meg a kenyér és bor jegyeit, és hogy válasszák el ezeket az általános használatról szent célra; és hogy vegyék és törjék meg a kenyeret, vegyék a poharat és adják oda mindkettőt az úrvacsorához járulóknak, és vegyenek részt benne a gyülekezettel együtt.⁵ De nem oszthatják ki a jegyeket senkinek, aki nincs jelen a gyülekezetben.⁶

⁵Mt 26:26-28; Mk 14:22-24; Lk 22:1-20; 1Kor 11:23-26; ⁶ApCsel 20:7; 1Kor 11:20

4. Az egyéni misék - vagy ennek a sákramentumnak az elfogadása egy paptól vagy bárki mástól⁷ - ellentmondanak a sákramentum természetének és Krisztus utasításának. Ugyancsak ebből az okból tilos megtagadni a poharat a gyülekezet tagjaitól,⁸ imádni a szentjegyeket, felemelni vagy körbe hordozni őket imádás céljából, vagy félretenni őket bármilyen úgynevezett vallásos célra.⁹

⁷1Kor 10:6; ⁸Mk 14:23; 1Kor 11:25-29; ⁹Mt 15:9

5. E sákramentum látható jegyei, amikor őket megfelelően elválasztjuk a Krisztus által elrendelt használatra, olyan kapcsolatban vannak a megfeszített Krisztussal, hogy őket néha úgy nevezzük - őszintén, de csak sákrámentálisan -, mint az általuk képviselt dolgokat, vagyis Krisztus testének

és vérének.¹⁰ Ez igaz annak ellenére, hogy lényegükben és természetükben mégis megmaradnak igazán és kizárólag kenyérnek és bornak, mint ahogyan azelőtt is azok voltak.¹¹

¹⁰Mt 26:26-28; ¹¹1Kor 11:26-28; Mt 26:29

6. Az a tanítás, amely azt tanítja, hogy a kenyér és bor lényege átváltozik Krisztus testének és vérének lényegévé (röviden transzsubstantiationnak nevezik) a pap felszentelése által vagy bármilyen más módon, visszataszító nemcsak a Szentírás, de a józan ész és értelem számára is. Eltorzítja a sákramentum természetét, és számos babonáság és tömeges bálványimádás okát képezte és képezi ma is.¹²

¹²ApCsel 3:21; 1Kor 11:24-26; Lk 24:6,39

7. E sákramentumok méltó vevői, külsőleg részesülvén ezek látható jegyeiben,¹³ belsőleg hit által - igazán és valóban, de lelkiileg és nem fizikailag - etetve és táplálva vannak a megfeszített Krisztussal és halálának minden előnyével. Krisztus teste és vére fizikailag nincs benne, együtt vagy alatta a kenyérben és a borban, mégis e rendeletben Krisztus teste és vére jelen vannak a hívők hite számára olyan valóságos lelki módon, mint amennyire jelen van a kenyér és a bor fizikai módon.¹⁴

¹³1Kor 11:28; ¹⁴1Kor 10:16

8. Ha a tudatlan és gonosz emberek részesülnek is e sákramentum külső jegyeiben, nem részesülnek abban, amire a jegyek mutatnak. Sőt, a sákramentum méltatlan módon való vétele miatt vétkesek az Úr testére és vérére, saját kárhozataikra. Ezért minden tudatlan és istentelen ember, mivel nem kész arra, hogy közösségben legyen az Úrral, méltatlan arra, hogy részt vegyen az úrvacsorában. Ameddig méltatlanok maradnak, nem engedhetők az Úr asztalához, a szent titkokban nem részesülhetnek,¹⁵ hiszen ha ezt megengedjük, Krisztus ellen nagyot vétkezzünk.¹⁶

¹⁵1Kor 11:27,29; 2Kor 6:14,16; ¹⁶1Kor 5:6,7,13; 2Thessz 3:6,14,15; Mt 7:6

Vissza

30. Az egyházfegyelem

1. Az Úr Jézus, mint Király és az Ő egyházának a feje kijelölt egy kormányzati módot, amelyet az egyház előjárói gyakorolnak, de amely különbözik a világi hatóságok kormányzásától.¹

¹Ézs 9:6,7; 1Tim 5:17; 1Thessz 5:12; ApCsel 20:17,18; Zsid 13:7,17,24; 1Kor 12:28; Mt 28:18,20

2. Az egyház ezen előjáróira Ő rábízta a mennyek országának kulcsait. Ezért nekik hatalmukban áll, hogy visszatartsák vagy megbocsássák a bűnöket, hogy bezárják a mennyek országát a meg nem térő előtt úgy az Ige, mint az egyházfegyelem gyakorlása által, valamint hogy megnyissák azt

a megtérő bűnös előtt az evangélium hirdetése és a fegyelmezés felfüggesztése által, ahogy a helyzet megköveteli.²

²Mt 16:19; Mt 18:17,18; Jn 20:21,23; 2Kor 2:6,8

3. Az egyházi fegyelmezés szükséges, hogy megjavítsuk és visszanyerjük azokat a testvéreket, akik vétkeztek és törvénszegők, hogy elrettentsünk másokat az ilyen jellegű vétkektől és törvénszegésektől, hogy megtisztítsuk a kovászt, amely megfertőzteti az egész gyülekezetet, hogy fenntartsuk és érvényesítsük a Krisztus tisztességét, valamint az evangélium szent bizonyágtételeit, és hogy elhárítsuk Isten haragját, amely jogosan kiáradhatna a gyülekezetre, ha megengednénk, hogy az Ő szövetségét és annak jegyeit közismert és önfejlő megszegők megcsúfolják.³

³1Kor 5.; 1Tim 5:20; Mt 7:6; 1Tim 1:20; 1Kor 11:27-34; Júd 23

4. Ezen célok megvalósítása érdekében az egyházi szolgák eljárásai: intés, felfüggesztés vagy eltiltás az Úrvacsorától egy időre, vagy kizárás a gyülekezetből - a vétek és a törvénszegés természetének, illetve a személy vétkességi fokának megfelelően.⁴

⁴1Thessz 5:12; 2Thessz 3:6,14,15; 1Kor 5:4,5,13; Mt 18:17; Tit 3:10

Vissza

31. Zsinatok és tanácsok

1. Az egyház jobb kormányzása és további növekedése érdekében szükségesek olyan gyűlések, melyeket rendszerint zsinatoknak vagy tanácsoknak neveznek.¹ A helyi gyülekezetek felülvizsgálóinak és vezetőinek a feladata, hogy - tisztségükből kifolyólag és Krisztus ereje által, mely neki építésre és nem rombolásra adatott - kijelöljenek ilyen gyűléseket,² és ott összegyűljenek olyan gyakran, amilyen gyakran célszerűnek tartják az egyház érdekében.³

¹ApCsel 15:2,4,6; ²ApCsel 15.; ³ApCsel 15:22-25

2. A zsinatok és tanácsok rendelkeznek azzal az egyházi autoritással, hogy hitvitákban és lelkiismereti ügyekben döntsenek, hogy szabályokat és útmutatásokat hozzanak létre a nyilvános istentisztelet és az egyházkormányzás jobb rendezéséért; hogy elfogadják a beérkező panaszokat a helytelen vezetéssel kapcsolatban, és ezek ellen autoritással lépjenek fel. Ha ezeknek a zsinatoknak és tanácsoknak a rendeletei, és döntései megfelelnek Isten Igéjének, akkor ezeket tisztelettel és engedelmesen kell fogadni, nemcsak azért, mert megfelelnek Isten Igéjének, hanem amiatt az autoritás miatt is, amellyel ezeket eldöntötték, hiszen Isten megparancsolta ezt az Ő Igéjében.⁴

⁴ApCsel 15:15,19,24,27-31; ApCsel 16:4; Mt 18:17-20

3. Az apostoli idők óta minden zsinat és tanács, legyen egyetemes vagy helyi, tévedhetett, és sokszor tévedett is. Ezért határozataik nem tekinthetők a hit és a gyakorlati élet mértékének, hanem csak segítségünkre lehetnek ezekben.⁵

⁵Ef 2:20; ApCsel 17:11; 1Kor 2:5; 2Kor 1:24

4. A zsinatok vagy tanácsok ne foglalkozzanak semmi mással, és ne vonjanak le következtetéseket csak olyan kérdésekben, amelyek az egyházra vonatkoznak. Ne avatkozzanak bele a polgári ügyekbe, kivéve rendkívüli eseteket: alázatos kérelmek formájában, vagy tanácsként, vagy lelkiismereti okokból, ha őket erre kéri a világi hatóságok.⁶

⁶Lk 12:13,14; Jn 18:36

Vissza

32. Az ember állapota a halál után és a halottak feltámadása

1. A halál után az emberek teste bomlásnak indul és visszatér a porba,¹ de lelkük, mely nem hal meg, sem nem alszik el, mert halhatatlan, azonnal visszatér Istenhez, aki adta őket.² Ott, az igazak lelkét Isten tökéletessé teszi a szentségben, és befogadást nyernek a legmagasabb mennybe, ahol világosságban és dicsőségben szemlélhetik Isten arcát, várván testük teljes megváltását.³ A gonoszok lelke a pokolra vettetik és ott is marad gyötrődésben és teljes sötétségben megtartatván a nagy ítélet napjára.⁴ A Biblia nem ismer más helyet - ezt a kettőt kivéve - a testtől elválasztott lelkekre vonatkozóan.

¹1Móz 3:19; ApCsel 13:36; ²Lk 23:43; Préd 12:9; ³Zsid 12:23; 2Kor 5:1,6,8; Fil 1:23; ApCsel 3:21; Ef 4:10; ⁴Lk 16:23,24; ApCsel 1:15; Júd 6-7; 1Pét 3:19

2. Az utolsó napon azok, akik élnek, nem fognak meghalni, hanem elváltoznak.⁵ A halottak feltámasztatnak saját testükkel, és nem mással (jóllehet más tulajdonságú a test), és egyesíttetnek saját lelkeikkel immár örökké.⁶

⁵1Thessz 4:17; 1Kor 15: 51,52; ⁶Jób 19:26,27; 1Kor 15:42-44

3. Krisztus ereje által a hamisak teste is feltámasztatik, de ítéletre. Az Ő lelke által az igazak teste is feltámasztatik dicsőségre, és az Ő dicsőséges testéhez hasonlatos léssen.⁷

⁷ApCsel 24:15; Jn 5:28,29; 1Kor 15:43; Fil 3:21

Vissza

33. Az utolsó ítélet

1. Isten kijelölt egy napot, amelyen megítéli a világot igazságban Jézus Krisztus által,¹ akinek adatott minden hatalom és ítélet az Atyától.² Azon a napon nemcsak a hitehagyott angyalok

ítéltetnek meg,³ hanem mindazok az emberek, akik valaha is a földön éltek, meg kell, hogy jelenjen Krisztus ítélőszéke előtt azért, hogy számot adjanak gondolataikról, szavaikról és cselekedeteikről, és megkapják az ítéletet annak megfelelően, amit testben tettek - legyen az jó vagy rossz.⁴

¹ApCsel 17:31; ²Jn 5:22,27; ³1Kor 6:3; Júd 6; 2Pét 2:4; ⁴2Kor 5:10; Préd 12:16; Róm 2:16; Róm14:10,12; Mt 12:36,37

2. E nap kijelölése által Isten célja az, hogy megmutassa az Ő irgalmának dicsőségét a választottak örök üdvözítésében, és az Ő igazságának dicsőségét az elvetettek kárhoztatásában, akik gonoszak és engedetlenek. Azon a napon az igaz átmegy az örök életre, és részese lesz annak a felüdülésnek és teljes örömnök, amely az Úr jelenlétéből fakad; de a gonosz, aki nem ismeri Istent, és nem engedelmeskedik Jézus Krisztus evangéliumának, örökkévaló gyötrelmre vettetik, és az Úr jelenléte, valamint az ő erejének dicsősége örökkévaló pusztulással bünteti és sújtja.⁵

⁵Mt 25:31-46; Róm 2:5,6; Róm 9:22,23; Mt 25:21; ApCsel 3:19; 2Thessz 1:7-10

3. Krisztus azt akarja, hogy teljesen meggyőződjünk afelől, hogy lesz ítélet napja, azért hogy elriassa az embereket a vétkezéstől, és hogy vigasztalja az istenfélőket a csapásokban;⁶ mégsem jelentette ki ezt a napot az embereknek, azért hogy ők elvessenek minden testi bizakodást, és legyenek mindig éberek - mert nem tudják, mely órában jön el az Úr -, legyenek mindig készek elmondani „Jövel, Uram Jézus. Jövel hamar. Ámen!”⁷

⁶2Pét 3:11,14; 2Kor 5:10,11; 2Thessz 1:5,7; Lk 21:27,28; Róm 8:23,25; ⁷Mt 24:36,42,44; Mk 13:35,37; Lk 12:35,36; Jel 22:20